

Prestatiekenmerken

INHOUD

1	DOEL EN TOEPASSINGSGEBIED	5
2	TERMEN EN DEFINITIES	6
2.1	<i>Juistheid (Eng: Trueness)</i>	6
2.2	<i>Precisie (Eng.: Precision)</i>	7
2.3	<i>Herhaalbaarheid (Eng: Repeatability)</i>	7
2.4	<i>Reproduceerbaarheid (Eng.: Reproducibility)</i>	7
2.5	<i>Meetonzekerheid (Eng: Expanded uncertainty)</i>	8
2.6	<i>Selectiviteit en specificiteit (Eng: Selectivity, Specificity)</i>	8
2.7	<i>Aantoonbaarheidsgrens (Eng: Limit of detection)</i>	8
2.8	<i>Bepalingsgrens (Eng: Limit of quantitation)</i>	9
2.9	<i>Lineariteit (Eng: Linearity)</i>	9
2.10	<i>Werkgebied of bereik (Eng: Range, Measuring range, Working range)</i>	9
2.11	<i>Robuustheid (Eng: Ruggedness, Robustness)</i>	10
2.12	<i>Analyse</i>	10
3	ALGEMEEN VALIDATIEPLAN	11
3.1	<i>Selectie van de te bepalen prestatiekenmerken</i>	11
3.2	<i>Bepaling van het toepassingsgebied en eventuele deelgebieden bij de validatie</i>	12
3.3	<i>Omgang met externe eisen</i>	13
3.4	<i>Keuze van de monsters voor een validatieonderzoek</i>	13
4	ALGEMENE PROCEDURE VOOR DE BEPALING VAN DE AFZONDERLIJKE PRESTATIEKENMERKEN	14
4.1	<i>Juistheid</i>	14
4.1.1	<i>Meervoudige analyse van een referentiemateriaal</i>	15
4.1.2	<i>Terugvindingsexperimenten op een geselecteerd monster</i>	15
4.1.3	<i>Evaluatie van de terugvinding en/of afwijking ten opzichte van de referentiewaarde voor verschillende monsters</i>	16
4.2	<i>Herhaalbaarheid en intra-reproduceerbaarheid</i>	17
4.2.1	<i>Meervoudige analyse van hetzelfde monster</i>	17
4.2.2	<i>Duplo-analyse van verschillende monsters</i>	17
4.3	<i>Selectiviteit en robuustheid</i>	18
4.4	<i>Aantoonbaarheidsgrens en bepalingsgrens</i>	19
4.4.1	<i>Meervoudige analyse van een praktijkmonster met laag gehalte</i>	20
4.4.2	<i>Duplo-analyse van verschillende praktijkmonsters met laag gehalte</i>	20
4.4.3	<i>Signaal/ruis (S/R) verhouding voor verschillende praktijkmonsters met laag gehalte</i>	20
4.5	<i>Lineariteit - modelafwijking</i>	21
4.6	<i>Werkgebied</i>	22

5	EISEN INZAKE VALIDATIE VAN DE ANALYSEPAKKETTEN VOOR AFVALSTOFFEN EN BODEM	23
6	REFERENTIES	24
	BIJLAGE A PAKKETTEN WAARVOOR LABORATORIA KUNNEN ERKEND WORDEN	26
	BIJLAGE B METHODEVALIDATIE VAN ANALYSEPAKKET MET HOOFDMATRI(X)CES EN BIJHORENDE MONSTERTYPES	32
B.1	Algemeen overzicht per pakket	32
B.2	Pakket A.2	32
B.2.1	Pakket A.2.1	33
B.2.2	Pakket A.2.2	33
B.2.3	Pakket A.2.3	34
B.3	Pakket A.3	34
B.3.1	Pakket A.3.1	34
B.3.2	Pakket A.3.2	34
B.4	Pakket A.4	35
B.5	Pakket A.5	36
B.6	Pakket B.3.	36
	BIJLAGE C RICHTLIJNEN MET BETREKKING TOT ADDITIE	37
C.1	ALGEMENE RICHTLIJNEN VOOR ADDITIE	37
C.2	SPECIFIEKE RICHTLIJNEN VOOR ADDEREN VAN VERSCHILLENDE MATRICES VOOR ORGANISCHE PARAMETERS	37
C.2.1	Adderen aan vaste materialen	37
C.2.2	Adderen aan vloeistoffen	37
	BIJLAGE D MINIMALE EISEN MET BETREKKING TOT rapportageGRENZEN	39
D.1	Pakket A.2.1 Gebruik als meststof/bodemverbeterend middel – monstertype compost	39
D.2	Pakket A.2.1 Gebruik als meststof/bodemverbeterend middel – anorganische parameters	40
D.3	Pakket A.2.2 Gebruik als meststof/bodemverbeterend middel – organische parameters	40
D.4	Pakket A.3.1 Gebruik als bouwstof – pasteus en vast	43
D.5	Pakket A.4 Verbranden – olie, pasteus en vast	45
D.6	Pakket A.5.1 stortplaatsen – pasteus en vast	46
D.7	Pakket A.5.2 stortplaatsen – pasteus en vast	47
D.8	Pakket G.1 Grondwater, B.1 Bodem, en B.2 Uitgegraven bodem	48

D.9	Pakket B.3 Waterbodem _____	54
	BIJLAGE E MINIMALE EISEN MET BETREKKING TOT MEETONZEKERHEDEN _____	56
E.1	Pakket A.2.1 Gebruik als meststof/bodemverbeterend middel - Compost _____	56
E.2	Pakket A.2.1 Gebruik als meststof/bodemverbeterend middel – zuiveringslib _____	56
E.3	Pakket A.2.2 Gebruik als meststof/bodemverbeterend middel – organische parameters	57
E.4	Pakket A.3.1 Gebruik als bouwstof – pasteus en vast _____	58
E.5	Pakket A.4 Verbranden – olie, pasteus en vast _____	59
E.6	Pakket A.5.1 Storten – pasteus en vast _____	60
E.7	Pakket A.5.2 Storten – pasteus en vast _____	60

1 DOEL EN TOEPASSINGSGBIED

Deze procedure vervangt de procedure CMA/6/A van **december 2014**.

Het toepassingsgebied is verruimd tot alle analysemethoden. De aanpak voor het onderzoek inzake de gelijkwaardigheid van methoden wordt niet meer opgenomen vermits een statistische benadering voor gelijkwaardigheid een aantal beperkingen inhoudt qua matrices, concentratiegebied, enz. Het oordeel van expert(en) is doorslaggevend voor de uitspraak inzake de gelijkwaardigheid van analysemethoden.

Analyseresultaten zijn slechts benaderingen van de ware waarde. De mate waarin analyseresultaten kunnen afwijken wordt gekwantificeerd met prestatiekenmerken. Zij weerspiegelen de prestatie (performantie) van een analysemethode onder verschillende omstandigheden. Het maatschappelijk belang van metingen maakt het noodzakelijk om voldoende inzicht te hebben in de mogelijkheden en beperkingen van de gebruikte analysemethoden.

De validatie van een analysemethode wordt gedefinieerd als het aantonen dat de (beschreven) analysemethode geschikt is voor de beoogde toepassing. Dit impliceert het vaststellen van de relevante prestatiekenmerken van de analysemethode en het evalueren van de geschiktheid voor het beoogde doel. Dit wordt in ISO 8402 als volgt verwoord: 'confirmation by examination and provision of objective evidence that the particular requirements for a specified intended use are fulfilled'. Hierbij dient vermeld te worden dat in de huidige praktijk er niet steeds duidelijkheid is betreffende externe eisen (uit regelgeving, contracten, ...) en de status ervan.

Methoden moeten gevalideerd worden telkens wanneer het nodig is om te verifiëren dat de prestatiekenmerken geschikt zijn voor toepassing bij een specifiek analytisch probleem. Dit is bijvoorbeeld zo voor nieuwe analysemethoden die met een bepaald doel ontwikkeld zijn, maar ook voor reeds gevalideerde analysemethoden die aangepast of uitgebreid worden, die blijkens de kwaliteitscontrole met de tijd veranderen, die in een ander laboratorium of door andere analisten of met andere apparatuur gebruikt worden, De verkregen prestatiekenmerken zijn daarom alleen geldig voor het desbetreffende laboratorium, en de uitvoeringsomstandigheden (analysemethode, ...) dienen hierbij te zijn vastgelegd. De uitgebreidheid van een (her)validatie hangt af van de mate van verandering. Eurachem en de nationale accreditatie-organismen zoals Belac stellen dat een minimale validatie steeds aangewezen is, ook indien een genormeerde analysemethode toegepast wordt.

Met betrekking tot de te valideren parameters kan men een onderscheid maken tussen kwalitatieve analysemethoden, kwantitatieve analysemethoden op hoog concentratieniveau en kwantitatieve analysemethoden op laag concentratieniveau. De meerderheid van de milieu-analysemethoden behoren tot laatstgenoemde categorie en bijgevolg is deze procedure ook hoofdzakelijk op dit type methoden gericht. Algemeen dient bij dergelijke validatie steeds maximale aandacht aan juistheid en precisie geschonken te worden en, indien relevant, ook aan de aantoonbaarheidsgrens.

Van elk validatieonderzoek wordt een apart rapport gemaakt, dat voldoet aan vooraf vastgelegde regels wat betreft opbouw, inhoud, beoordeling, goedkeuring en archivering.

Deze procedure behandelt enkel de intralaboratoriumvalidatie van analysemethoden voor fysische en chemische univariate grootheden. Voor de bepaling van prestatiekenmerken voor een groep

van laboratoria worden o.a. in ISO 5725 procedures gegeven; de bepaling van dergelijke prestatiekenmerken vergt interlaboratoriumonderzoek.

2 TERMEN EN DEFINITIES

2.1 JUISTHEID (ENG: TRUENESS)

De juistheid van een analysemethode is de mate van overeenstemming tussen het gemiddelde van een reeks meetwaarden en de werkelijke waarde of de als werkelijk aangenomen waarde van de te bepalen grootte (cfr. ISO 3534-1). De gebruikelijke maat voor de juistheid is de bias b , die dus overeenkomt met de (positieve of negatieve) systematische fout¹.

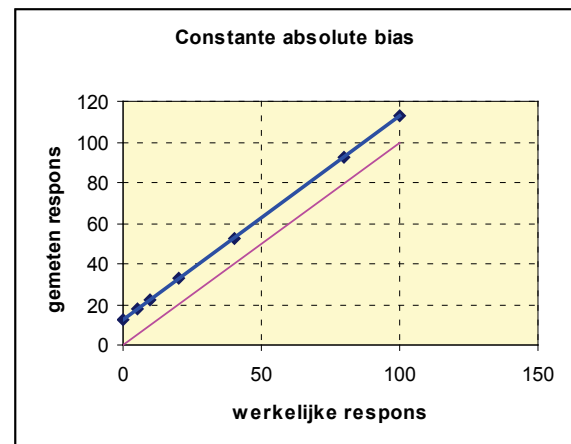
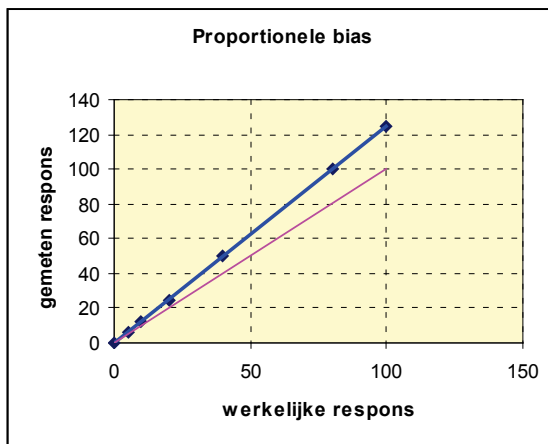
De verwijzing van juistheid naar de term accuraatheid (Eng. Accuracy), nauwkeurigheid of een afgeleide ervan wordt door Eurachem ontraden. In hun meest gangbare betekenis omvatten deze termen een combinatie van 'random' componenten en de 'bias' component, en sluiten ze dus meer aan bij de term meetonzekerheid.

Met de term terugvinding T (Eng: Recovery) wordt de fractie van de component bedoeld die bij analyse wordt teruggevonden, na toevoeging onder gedefinieerde omstandigheden van een bekende hoeveelheid component aan het monster. In dit document worden terugvindingsexperimenten als één van de mogelijke werkwijzen voor bepaling van de juistheid van een analysemethode beschouwd en wordt geen systematisch onderscheid gemaakt tussen de termen juistheid en terugvinding.

In het geval een (referentie)methode wordt opgelegd voor het meten van een welbepaalde grootte, kan juistheid eveneens worden geïnterpreteerd als zijnde de mate van overeenstemming tussen de meetwaarde van het laboratorium en de als werkelijk aangenomen waarde van de te bepalen grootte met dezelfde methode (gewoonlijk volgend uit een interlaboratoriumvergelijking). In dit geval spreekt men van de bias ten opzichte van een methodegemiddelde. De keuze van de te rapporteren bias dient uit de context van de analyse-aanvraag duidelijk te zijn, en zondig afgesproken te worden met de klant.

Er kan verder een opsplitsing gemaakt worden tussen twee gevallen van bias, namelijk constante absolute bias en proportionele bias. Bij proportionele bias is de relatieve afwijking op ieder concentratieniveau constant en wordt deze procentueel uitgedrukt. In het geval van absolute constante bias is de afwijking op ieder concentratieniveau, absoluut uitgedrukt, even groot. Onderstaande grafieken verduidelijken beide gevallen van juistheidseffecten ten opzichte van het ideale geval (diagonaal). Voor hogere gehalten overheerst het proportionele deel van de juistheid meestal het constante deel. Voor gehalten nabij de aantoonbaarheidsgrens spelen proportionele juistheidseffecten een ondergeschikte rol.

¹ In principe is de systematische afwijking een gemiddelde dat het resultaat is van een oneindig aantal metingen van dezelfde meetgrootte, uitgevoerd onder herhaalbaarheidscondities, verminderd met de ware waarde van de meetgrootte (cfr. NPR 2814).

2.2 PRECISIE (ENG.: PRECISION)

De precisie van een analysemethode is de mate van spreiding in de analyseresultaten die verkregen worden door de analysemethode een herhaald aantal malen onder vastgelegde condities op hetzelfde monster uit te voeren (cfr. ISO 3534-1). De gebruikelijke maat voor de precisie is de standaardafwijking of de variatiecoëfficiënt (relatieve standaardafwijking) van de testresultaten, dit wil zeggen dat de precisie wordt uitgedrukt als imprecisie. Naar de condities wordt normaal gerefereerd met de termen herhaalbaarheid en reproduceerbaarheid.

2.3 HERHAALBAARHEID (ENG: REPEATABILITY)

Met herhaalbaarheid wordt bedoeld de precisie verkregen bij uitvoering van alle betreffende metingen door dezelfde analist, met dezelfde meetapparatuur, op zo dicht mogelijk bij elkaar gelegen tijdstippen (cfr. ISO 3534-1). De gebruikelijke maat is de herhaalbaarheidsstandaardafwijking s_r of de herhaalbaarheidsvariatiecoëfficiënt CV_r .

2.4 REPRODUCEERBAARHEID (ENG.: REPRODUCIBILITY)

Met reproduceerbaarheid wordt bedoeld de precisie verkregen bij uitvoering van alle betreffende metingen onder variabele omstandigheden, dit wil zeggen in verschillende laboratoriumruimten, door verschillende analisten, met verschillende apparaten en batches reagentia/standaarden, op verschillende tijdstippen met grotere tussenpozen (cfr. ISO 3534-1). Bij een uitspraak met betrekking tot reproduceerbaarheid dient bijgevolg aangegeven te worden welke condities veranderd werden.

Deze procedure richt zich enkel op de reproduceerbaarheid binnen een bepaald laboratorium (kortweg intra-reproduceerbaarheid), en als minimale eis hiervoor wordt vooropgesteld dat de factor tijd gevarieerd wordt, met andere woorden dat de betreffende analyses op verschillende dagen en in verschillende analysereeksen worden uitgevoerd (Eng.: Time-dependent intermediate precision). De gebruikelijke maat is de intra-reproduceerbaarheidsstandaardafwijking s_R of de intra-reproduceerbaarheids-variatiecoëfficiënt CV_R .

2.5 MEETONZEKERHEID (ENG: EXPANDED UNCERTAINTY)

De meetonzekerheid U wordt gedefinieerd als de halve lengte van een interval waarbinnen de ware waarde wordt verwacht te liggen, en dit bij een bepaald betrouwbaarheidsniveau. In ISO GUM wordt dit als volgt verwoord: 'Quantity defining an interval about a result of a measurement that may be expected to encompass a large fraction of the distribution of values that could reasonably be attributed to the measurand'.

In principe dient de meetonzekerheid alle factoren te omvatten die van invloed zijn op het resultaat, gecombineerd volgens gevestigde procedures. Relevante factoren zijn:

- de monsterbewaring in het laboratorium;
- de initiële monstervoorbehandeling (bijv. homogenisatie, droging, deelmonsterneming, ...);
- de monstervoorbereiding (bijv. extractie, ontsluiting, zuiveringen, ...);
- de eigenlijke meting van het preparaat (bijv. kalibratie, interferenties, ...) en
- de berekening van het analyseresultaat (bijv. correcties, ...).

In het kader van deze procedure is er van uitgegaan dat de meetonzekerheid zich beperkt tot het eigenlijke laboratoriumgebeuren (d.w.z. de vijf hoger vermelde stappen) en dat factoren zoals de monsterneming zelf (bijv. representativiteit, ...) en het transport van het monster naar het laboratorium (bijv. conservering, ...) niet per definitie opgenomen worden in de meetonzekerheid.

De prestatiekenmerken die de meetonzekerheid - of tenminste een gedeelte ervan - bepalen zijn de intra-reproduceerbaarheid van de analysemethode (voor wat de toevallige afwijking betreft) en de juistheid van de analysemethode (voor wat de systematische afwijking betreft). Door het in rekening brengen van een factor (Eng. coverage factor) op de toevallige afwijking wordt de waarschijnlijkheid dat de ware waarde in het interval ligt voldoende groot gemaakt.

Merk op dat meetonzekerheid geen prestatiekenmerk is, maar een karakteristiek van een meetwaarde. Mede om deze reden wordt meetonzekerheid in een apart deel nader bekeken (zie CMA/6/B).

2.6 SELECTIVITEIT EN SPECIFICITEIT (ENG: SELECTIVITY, SPECIFICITY)

De selectiviteit van een analysemethode is de (on)afhankelijkheid van een andere grootte dan de meetgrootte, met andere woorden de mate waarmee ze de te bepalen component in een mengsel of matrix kan onderscheiden van andere bestanddelen (cfr. IUPAC, ontwerp-NEN 7777). Bij een voldoende selectieve analyse worden de bepalingcondities zo gekozen dat de bijdragen van andere bestanddelen geëlimineerd worden of binnen de onzekerheidsmarge vallen. Deze potentiële bijdragen betreffen zowel interferenties (vanwege grootheden die zelf een signaal veroorzaken) als matrixeffecten (vanwege grootheden die het signaal van de meetgrootte veranderen).

Een analysemethode is specifiek als ze enkel reageert op de te bepalen component (cfr. AOAC, IUPAC). Specificiteit kan dus beschouwd worden als de ultieme selectiviteit. Het gebruik van deze term wordt door IUPAC ontraden.

2.7 AANTOONBAARHEIDSGRENS (ENG: LIMIT OF DETECTION)

De aantoonbaarheidsgrens AG (ook wel detectielimiet genoemd) is de kleinste hoeveelheid stof of laagste concentratie van de component in het monster die met een bepaalde (en redelijke)

statistische waarschijnlijkheid met de analysemethode aangetoond kan worden, met andere woorden waarvan de aanwezigheid nog met een bepaalde (on)zekerheid kan worden vastgesteld (cfr. AOAC, IUPAC). Het is bijgevolg een kwalitatief criterium.

In de gebruikelijke operationele definitie wordt het aspect waarschijnlijkheid in rekening gebracht door de aantoonbaarheidsgrens gelijk te stellen aan 3 maal de standaardafwijking op dit niveau (cfr. IUPAC). De aantoonbaarheidsgrens is aldus de waarde van de meetgrootte waarbij de variatiecoëfficiënt bij conventie 33% bedraagt. Voor meer achtergrondinformatie hieromtrent wordt verwezen naar ontwerp NEN 7777 en de daarin opgenomen referenties.

Bij gebruik van chromatografische meetsystemen wordt de aantoonbaarheidsgrens vaak gelijkgesteld aan de concentratie van de component in monsters welke resulteert in een signaal/ruis verhouding van 3.

2.8 BEPALINGSGRENS (ENG: LIMIT OF QUANTITATION)

De bepalingsgrens, BG, wordt gedefinieerd als de kleinste hoeveelheid stof of laagste concentratie van de component in het monster die met een bepaalde (en redelijke) precisie en juistheid met de analysemethode gekwantificeerd kan worden, met andere woorden waarvan de meetwaarde nog met een bepaalde (on)zekerheid kan worden vastgesteld. In tegenstelling tot de aantoonbaarheidsgrens is de bepalingsgrens een kwantitatief criterium.

Pragmatisch wordt de bepalingsgrens in het kader van deze procedure gelijk gesteld aan 6 maal de standaardafwijking in eenheden van de meetgrootte. Bijgevolg is de bepalingsgrens die waarde van de meetgrootte waarbij de variatiecoëfficiënt 17% bedraagt.

2.9 LINEARITEIT (ENG: LINEARITY)

De lineariteit van een analysemethode is de eigenschap dat binnen vastgelegde grenzen er een rechtlijnig verband bestaat tussen de respons en de hoeveelheid (concentratie) van de te bepalen component. Het lineair gebied is het overeenkomstig werkgebied.

Indien niet aan lineariteit is voldaan, dient het werkgebied te worden versmald of moet worden overgeschakeld op een andere (bv. kwadratische) functie tussen respons en hoeveelheid (concentratie) van de te bepalen component.

Met het begrip modelafwijking wordt algemeen de afwijking ("lack of fit") bedoeld van het aangenomen verband tussen meetgrootte en respons.

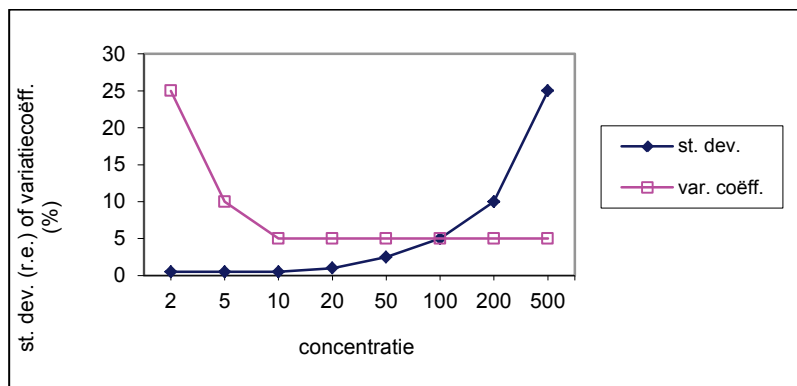
2.10 WERKGEBIED OF BEREIK (ENG: RANGE, MEASURING RANGE, WORKING RANGE)

Als extrapolatie van de IUPAC-definitie die instrumentgericht is, wordt het werkgebied van een analysemethode gedefinieerd als het interval tussen de kleinste en de grootste hoeveelheid (concentratie) van de te bepalen component waarvoor de analysemethode gevalideerd is, met andere woorden waarbinnen de prestatiekenmerken aan gedefinieerde eisen voldoen.

Hieruit volgt dat een werkgebied meestal vooropgesteld wordt bij het begin van het validatieonderzoek, rekening houdend met bv. toestelgegevens, verwachte gehalten in monsters, van toepassing zijnde regelgeving, Bij een optimaal werkgebied kunnen courante concentraties

probleemloos worden gemeten en liggen kritische (cfr. regelgeving) concentraties niet helemaal aan de uitersten van het werkgebied.

Men noemt een werkgebied homogeen indien over het hele werkgebied de standaardafwijking (standaard deviatie) constant is (homoscedasticiteit of homogeniteit van de varianties). In praktijk is dit zelden het geval, behalve bij kleine werkgebieden; meestal is in het bovenste deel van het werkgebied de relatieve standaardafwijking constant (variatioecoëfficiënt) en neemt met andere woorden de standaardafwijking proportioneel toe met de concentratie.

r.e.: respons eenheid

2.11 ROBUUSTHEID (ENG: RUGGEDNESS, ROBUSTNESS)

Onder robuustheid van een methode wordt de ongevoeligheid van het analyseresultaat verstaan voor kleine variaties in uitvoering, omstandigheden en hoedanigheid van afvalstoffen, zoals deze in de praktijk kunnen voorkomen (cfr. AOAC, ontwerp-NEN 7777).

2.12 ANALYSE

In het kader van validatie-experimenten komt het begrip analyse, zoals verder in de tekst vermeld, neer op het zo getrouw mogelijk uitvoeren van de volledige reeks stappen welke een routinemonster in het laboratorium ondergaat, van de gebruikelijke monstervoorbehandeling (deelmonsterneming, ...) tot en met de meting en berekening. Op die manier omvatten de prestatiekenmerken en de meetonzekerheid het gehele laboratoriumgebeuren en karakteriseren ze op een correcte wijze de analysemethode, respectievelijk de meetwaarden, van het laboratorium.

Wat de monstervoorbehandeling betreft komen typisch volgende situaties voor:

- in routine ondergaat het laboratoriummonster in zijn geheel een bepaalde monstervoorbehandeling (homogenisatie, droging, ...) vooraleer een analyseportie wordt afgenomen: in dat geval wordt bij de validatie-experimenten voor elke bepaling uitgegaan van een nieuwe portie van het aldus initieel voorbehandelde monster en volgt deze portie verder volledig de voor routinemonsters gebruikelijke werkwijze;
- in routine wordt uit het laboratoriummonster op welbepaalde wijze een deelmonster genomen, dat vervolgens een verdere voorbehandeling (droging, ...) ondergaat of rechtstreeks gebruikt wordt bij de monstervoorbereiding: in dat geval wordt bij de validatie-experimenten voor elke bepaling uitgegaan van een nieuw, op de gebruikelijke manier bekomen, deelmonster uit het laboratoriummonster en volgt dit verder volledig de voor routinemonsters gebruikelijke werkwijze.

Voor de bepaling van parameters waarvoor het hele monster dient in behandeling te worden genomen of die onmiddellijke analyse vereisen (bv. zwevend stof, biologisch zuurstof verbruik, vluchtige organische stoffen...) kan het noodzakelijk zijn om - in het kader van validatie experimenten - bij de monsternamen verschillende deelmonsters te voorzien.

3 ALGEMEEN VALIDATIEPLAN

In het algemeen worden bij validatieonderzoek de volgende stappen doorlopen (cfr. ontwerp-NEN 7777):

- bepaal op basis van het doel en de status van de analysemethode welke prestatiekenmerken bepaald moeten worden;
- bepaal het toepassingsgebied (matrices en werkgebied) waarvoor de analysemethode gevalideerd moet worden, en in hoeveel deelgebieden dit praktisch moet opgesplitst worden;
- ga na of er externe eisen gelden voor (een deel van) de prestatiekenmerken, en zo ja welke vorm deze hebben;
- ga na welke monsters nodig zijn voor het validatieonderzoek;
- voer het validatieonderzoek uit;
- beoordeel de vastgestelde prestatie in vergelijking met eventuele externe eisen, of (bij ontbreken van externe kwantitatieve eisen) rechtstreeks ten opzichte van het gebruiksdoel;
- rapporteer de resultaten in een validatierapport.

3.1 SELECTIE VAN DE TE BEPALEN PRESTATIEKENMERKEN

Welke prestatiekenmerken bepaald dienen te worden, is vooral afhankelijk van de status van de analysemethode die men wenst uit te voeren.

Voor volledig nieuwe analysemethoden (d.w.z. door het laboratorium geheel zelf ontwikkeld en niet eerder gevalideerd) geldt dat een complete validatie is vereist. Deze omvat altijd de volgende prestatiekenmerken:

- werkgebied;
- juistheid;
- intra-reproduceerbaarheid;
- selectiviteit;
- robuustheid.

indien relevant omvat deze verder:

- aantoonbaarheids- en bepalingsgrens;
- herhaalbaarheid;
- lineariteit, of meer algemeen modelafwijking.

Meestal echter zullen laboratoria bij voorkeur de referentiemethoden overnemen. Dit zijn wettelijk vastgelegde of door de bevoegde overheid aanbevolen analysemethoden, vastgelegd in bijvoorbeeld een compendium of in internationale normen. Indien zulke analysemethode zonder wijzigingen wordt overgenomen, volstaat het in principe aan te tonen dat de essentiële prestatiekenmerken in overeenstemming zijn met de gedocumenteerde en/of met het gebruiksdoel. De uit te voeren validatie omvat dan minimaal:

- juistheid;
- intra-reproduceerbaarheid.

en indien relevant tevens:

- werkgebied;
- aantoonbaarheids- en bepalingsgrens;
- herhaalbaarheid;
- selectiviteit.

Voor een gewijzigde analysemethode, d.i. een analysemethode die reeds was gevalideerd maar waarin een verandering is aangebracht, is een hervalidatie nodig gericht op die prestatiekenmerken die redelijkerwijs door de verandering kunnen beïnvloed worden.

3.2 BEPALING VAN HET TOEPASSINGSGBIED EN EVENTUELE DEELGEBIEDEN BIJ DE VALIDATIE

Prestatiekenmerken hebben slechts betekenis bij ondubbelzinnig gedefinieerde analyseobjecten en analyseresultaten. Als de analyseprocedure hierover onvoldoende duidelijkheid verschaft, dient voorafgaand aan de validatie een duidelijke interpretatie te worden opgesteld en opgenomen in het validatierapport. Dit geldt bijvoorbeeld voor het aantal onderliggende metingen van een analyseresultaat (één of gemiddelde) en voor eventuele toegepaste correcties (voor extractiestandaarden, procedureblanco, ...). Ook het beoogde toepassingsgebied moet van tevoren worden gespecificeerd, nl. welke matrices (inclusief mogelijke interferenten) en welk werkgebied (eventueel per matrix).

Uitgangspunt is dat bij validatie gelijkaardige matrices zoveel mogelijk worden gecombineerd in één toepassingsgebied. In sommige gevallen kan het wenselijk zijn verschillende deelgebieden (zowel qua matrix als werkgebied) te onderscheiden en afzonderlijk te valideren. De belangrijkste overweging hierbij is voorkennis van, of twijfel over, de effecten van bepaalde interferenten.

In bepaalde gevallen kan worden volstaan met een validatie in de "moeilijkste" matrix. Dit geldt enkel voor zover sprake is van een ondubbelzinnige gradatie, en dient zonodig per prestatiekenmerk bekeken te worden. Zo kan bijvoorbeeld gebruik gemaakt worden van sterk matrixbelaste afvalwaters om een methode te valideren voor huishoudelijk en industrieel afvalwater, percolaatwater van stortplaatsen, eluaten en dergelijke, en kan de op basis van zulke monsters bekomen precisie eventueel aangewend worden als een "worst case" waarde voor het betreffende concentratiebereik in andere watertypes zoals grondwater, oppervlaktewater en drinkwater.

Globaal wordt voor de afzonderlijk te beschouwen matrices bij de validatie van analysemethoden voor vaste/pasteuze en vloeibare milieumatrices volgende vuistregel vooropgesteld:

vloeistoffen:

- water en waterige oplossingen: hierbij wordt onderscheid gemaakt tussen:
 - drinkwater
 - afvalwaterbijkomend dienen specifieke prestatiekenmerken in oppervlaktewater en/of grondwater (met betrekking tot bodemsanering) onderzocht te worden, voor zover niet gedekt door de reeds gevalideerde matrices, tevens is aanvullend onderzoek met betrekking tot specifieke interferenten nodig voor zover van toepassing (bijvoorbeeld zeewater, zwembadwater, dunne fractie digestaat...)
- organische vloeistoffen (afgewerkte olie, ...)

vaste/pasteuze stoffen : hierbij wordt onderscheid gemaakt tussen volgende vier hoofdmatrixes :

- vaste afvalstoffen (bouw- en sloopafval, as en slakken, shredderafval, houtafval, compost, ...)

- pasteuze afvalstoffen (zuiveringslib, bagger- en ruimingsspecie, dierlijk vetafval, dikke fractie digestaat, ...)
- bodem

Er wordt aangeraden om minimaal voor de vaste en pasteuze afvalstoffen voor één representatief monstertype uit het normale monsteraanbod de methode volledig te valideren. Een aanvullende controle van de methode is aangewezen op minstens 5 reële monsters, uit het normale monsteraanbod met verschillende herkomst/aard, via bijvoorbeeld duplo-analyses, standaardadditie, gebruik van interne standaarden, herextractie en dergelijke.

Voor de erkenning van laboratoria door de OVAM zijn verschillende analysepakketten door de minister vastgelegd. Deze analysepakketten zijn gebaseerd op de wetgevingen (VLAREA, VLAREBO en VLAREM) en niet op de betreffende hoofdmatrices of parameters. Afspraken in verband met de nodige methodevalidatie per analysepakket voor de hoofmatri(x)ces en bijhorende monstertypes zijn terug te vinden in bijlage A.

3.3 OMGANG MET EXTERNE EISEN

Omdat de waarde van een prestatiekenmerk wordt verkregen door metingen, is hiermee een onzekerheid verbonden. Dit is vooral van belang wanneer moet getoetst worden of aan extern opgelegde absolute grenswaarden voldaan is. In dat geval moet aangetoond worden dat het prestatiekenmerk met een betrouwbaarheid van tenminste 95% voldoet aan de eis, met andere woorden dat de numerieke waarde van het prestatiekenmerk plus (resp. minus) de onzekerheid kleiner (resp. groter) is dan de bovengrens (resp. ondergrens).

Traditioneel worden externe eisen echter meestal als een zogenaamde geschatte grenswaarde beschouwd en kan worden volstaan met het rechtstreeks vergelijken van de numerieke waarde van het prestatiekenmerk met de grenswaarde.

In de regel geldt dat eventuele uitbijters in de verzamelde analyseresultaten alleen worden verwijderd als de oorzaak bekend is en deze niet de praktijksituatie weerspiegelt (bv. foutieve preparatie van een synthetisch monster, technisch defect meettoestel, ...).

3.4 KEUZE VAN DE MONSTERS VOOR EEN VALIDATIEONDERZOEK

Als algemene regel geldt dat de monsters zoveel mogelijk representatief moeten zijn voor het toepassingsgebied (of het deelgebied). In de verzameling validatiemonsters moeten dus de meest voorkomende matrices vertegenwoordigd zijn, op basis van inzicht in de relatieve aandelen van de verschillende monsters in de monsterstroom van het laboratorium. Eventueel kan de monsteselectie toegespitst worden op de "moeilijkste" matrix, rekening houdend met de onder punt 3.2 beschreven beperkingen.

Intra-reproduceerbaarheid, herhaalbaarheid, selectiviteit en robuustheid worden in principe bepaald op praktijkmonsters of monsters die hierop zoveel mogelijk gelijken (bijv. geaddeerde praktijkmonsters).

Voor validatie van de aantoonbaarheids- en bepalingsgrens gebruikt men, in volgorde van voorkeur, een praktijkmonster of representatief referentiemateriaal met gehalte nabij de verwachte aantoonbaarheidsgrens, een blanco praktijkmonster waaraan de te bepalen

componenten werden geaddeerd tot een gehalte nabij de verwachte aantoonbaarheidsgrens, of een blanco praktijkmonster.

Voor validatie van de juistheid gebruikt men, in volgorde van voorkeur maar steeds de gelijkenis met praktijkmonsters voor ogen houdend:

- gecertificeerd referentiemateriaal en deelname aan interlaboratoriumtesten met herleidbare referentiewaarden, dit wil zeggen waarden gerelateerd aan een geschikte (bij voorkeur internationale) meetstandaard;
- geaddeerde praktijkmonsters waarvan de werkelijke waarde gebaseerd is op de gravimetrisch/volumetrisch toegevoegde hoeveelheid, deze kunnen zowel zelf aangemaakt zijn of deel uitmaken van een 'proficiency testing'; hierbij dient opgemerkt te worden dat additie-experimenten te optimistische resultaten kunnen opleveren omdat het toegevoegde deel van de component niet op dezelfde wijze in het monster opgenomen wordt als het oorspronkelijke deel;
- rondzendmonsters met een consensuswaarde (bijv. gemiddelde waarde uit 'proficiency testing' schema's) waarbij verschillende/gelijke methoden werden toegepast;
- niet-gecertificeerd referentiemateriaal en/of praktijkmonsters met een waarde die onafhankelijk is van het te valideren systeem, bijvoorbeeld bepaald met een andere methode waarvan de bias gekend is.

Voor de bepaling van de bias ten opzichte van een methodegemiddelde kan een gecertificeerd referentiemateriaal of een rondzendmonster met een consensuswaarde (bijvoorbeeld gemiddelde waarde uit ringtest) worden gebruikt, mits voor de berekening van de gecertificeerde waarde of consensuswaarde enkel meetresultaten, bekomen met dezelfde methode, werden verwerkt. Deze consensuswaarde kan verschillen van de werkelijke waarde.

Voor evaluatie van de lineariteit gebruikt men dezelfde matrix als bij de kalibratie (dit is meestal standaardoplossing, doch bij sommige technieken ook monster).

4 ALGEMENE PROCEDURE VOOR DE BEPALING VAN DE AFZONDERLIJKE PRESTATIEKENMERKEN

4.1 JUISTHEID

Hieronder worden eerst twee klassieke werkwijzen behandeld, nl. meervoudige analyse van een referentiemateriaal (met gekende ware waarde) en uitvoering van terugvindingsexperimenten op een geselecteerd monster.

Indien de juistheid slechts bij één concentratieniveau gevalideerd wordt, ligt dit bij voorkeur nabij de kritische waarde volgens de regelgeving, in het gebied tussen de typische waarden voor praktijkmonsters en deze kritische waarde. Bij onderzoek op meer dan één concentratieniveau (wat overigens aanbevolen wordt door Eurachem) kiest men deze tenminste een factor 10 uit elkaar.

Verder wordt een alternatieve werkwijze beschreven, namelijk evaluatie van de terugvinding en/of afwijking ten opzichte van de referentiewaarde voor verschillende monsters. Hierbij kan niet enkel de terugvinding van addities op verschillende monsters en/of verschillende concentratieniveau's gebruikt worden, maar eveneens resultaten bekomen via deelname aan 'proficiency testing' schema's (interlaboratoriumtesten), vergelijkende resultaten t.o.v. een referentiemethode, Deze werkwijze is vooral aangewezen indien er twijfel bestaat over het effect van diverse matrices

binnen het toepassingsgebied (of desgevallend deelgebied) op de prestatiekenmerken juistheid en/of selectiviteit (matrixeffect).

Elk van de klassieke werkwijzen levert, naast informatie over de juistheid, simultaan informatie over de intra-reproduceerbaarheid van de analysemethode.

4.1.1 MEERVOUDIGE ANALYSE VAN EEN REFERENTIEMATERIAAL

Indien voor het toepassingsgebied (of desgevallend een deelgebied) een monster met een ware waarde of consensuswaarde beschikbaar is, voer dan hierop minstens 5 analyses (cfr. punt 2.12) uit, onder intra-reproduceerbaarheidsomstandigheden (op verschillende dagen, met weerspiegeling van typische laboratoriumomstandigheden qua uitvoerende analisten, kalibratie, ...). Bereken het gemiddelde van de bekomen meetwaarden. De bias wordt gegeven door:

$$b_{c(\text{rel})} = \frac{X_{\text{gem}} - C_{\text{ref}}}{C_{\text{ref}}} \times 100(\%) \quad (\text{in geval van een proportionele bias als } \%),$$

of

$$b_{c(\text{abs})} = X_{\text{gem}} - C_{\text{ref}} \quad (\text{in geval van een constante absolute bias}),$$

met:

$b_{c(\text{rel})}$	procentuele bias (bij een waarde c van de meetgrootheid)
$b_{c(\text{abs})}$	absolute bias (bij een waarde c van de meetgrootheid)
X_{gem}	gemiddelde waarde van de meetgrootheid
C_{ref}	ware waarde van het referentiemateriaal

De juistheid (uitgedrukt in %) wordt dan gegeven door $(100 + b_{c(\text{rel})})$.

De situatie van een constante absolute bias kan zich ondermeer voordoen in een laag concentratiegebied, bij een constante ongekende interferentie.

Indien binnen een bepaald toepassingsgebied op verschillende referentiematerialen dergelijke meervoudige analyse is uitgevoerd, wordt de juistheid bij voorkeur berekend door uit te middelen over de geanalyseerde afvalstoffen. Hierbij dient de zin van de afwijking (+ of -) mee in rekening te worden gebracht en dient desgevallend onderscheid gemaakt te worden tussen de situaties proportionele of constante absolute bias.

4.1.2 TERUGVINDINGSEXPERIMENTEN OP EEN GESELECTEERD MONSTER

Indien geen geschikt monster met een ware waarde of consensuswaarde beschikbaar is en de component op een representatieve manier aan het monster kan toegevoegd worden, is een terugvindingsexperiment de meest aangewezen benadering. Een nadeel hiervan is dat bepaalde systematische afwijkingen, bijvoorbeeld veroorzaakt door interferenties, niet kunnen worden vastgesteld.

Neem hiervoor minstens 10 deelmonsters (cfr. Punt 2.12) en voeg aan de helft een bekende hoeveelheid van de component zo representatief mogelijk toe, waardoor de meetgrootheid met Δc wordt verhoogd. Richtlijnen met betrekking tot de werkwijze voor additie worden gegeven in bijlage B.

Bepaal per monster de terugvinding uit het analyseresultaat voor het monster zonder en het monster met toevoeging van de component. Voer beide metingen zoveel mogelijk onder dezelfde omstandigheden uit, dit wil zeggen in dezelfde analysereeks. Voer minstens 5 dergelijke paren analyses onder intra-reproduceerbaarheidsomstandigheden uit (dit wil zeggen elk paar op een andere dag, met weerspiegeling van typische laboratoriumomstandigheden qua uitvoerende analisten, kalibratie, ...).

Bereken voor elk van de experimenten de terugvinding (uitgedrukt in %) als:

$$T_{\Delta c,i} = \frac{X_{c+\Delta c,i} - X_{c,i}}{\Delta c} \times 100(\%)$$

met:

$T_{\Delta c,i}$	procentuele terugvinding bij het i-de experiment (bij toevoeging Δc van de meetgrootte)
$X_{c+\Delta c,i}$	i-de analyseresultaat voor waarde c met additie Δc van de meetgrootte
$X_{c,i}$	i-de analyseresultaat voor waarde c van de meetgrootte
Δc	geaddeerde waarde van de meetgrootte

Bereken van de aldus bekomen terugvindingen de gemiddelde waarde \bar{T} , welke een maat is voor de juistheid, uitgedrukt in %. De procentuele bias kan berekend worden uit $b_{c,rel} = \bar{T} - 100$.

4.1.3 EVALUATIE VAN DE TERUGVINDING EN/OF AFWIJING TEN OPZICHTE VAN DE REFERENTIEWAARDE VOOR VERSCHILLENDE MONSTERS

Voor wat addities betreft, gelden bij deze methode dezelfde randvoorwaarden en beperkingen als beschreven onder punt 4.1.2.

Voeg aan een deelmonster van een reeds eerder geanalyseerd monster een bekende hoeveelheid van de component zo representatief mogelijk toe, waardoor de meetgrootte met Δc wordt verhoogd. Analyseer dit monster met additie in dezelfde meetreeks, zoveel mogelijk onder dezelfde omstandigheden als het oorspronkelijk monster. Voer in totaal 5-10 dergelijke terugvindingsanalyses uit op verschillende monsters en concentratieniveaus, er over wakend dat deze als geheel de praktijksituatie zo goed mogelijk vertegenwoordigen. Voer de verschillende analyses op monsters met additie onder intra-reproduceerbaarheidsomstandigheden uit (op verschillende dagen, met weerspiegeling van typische laboratoriumomstandigheden qua uitvoerende analisten, kalibratie, ...).

Bereken voor elk van de minstens 5 experimenten de terugvinding (uitgedrukt in %) uit het analyseresultaat voor het monster zonder en het monster met toevoeging van de component (voor formule zie punt 4.1.2). Bereken van de aldus bekomen terugvindingen de gemiddelde waarde \bar{T} . De procentuele bias kan berekend worden uit $b_{c,rel} = \bar{T} - 100$.

Bij deze werkwijze kunnen, naast terugvindingen bekomen via een additie-experiment, eveneens terugvindingen afgeleid uit de deelname aan 'proficiency testing' schema's, uit vergelijking van de methode t.o.v. een referentiemethode, ..., gebruikt worden. Hierbij blijft het belangrijkste uitgangspunt het gebruik van verschillende monsters, waarbij deze qua matrix en concentratieniveau het toepassingsgebied zo goed mogelijk moeten dekken.

4.2 HERHAALBAARHEID EN INTRA-REPRODUCEERBAARHEID

De algemene procedure voor het bepalen van de prestatiekenmerken herhaalbaarheid en intra-reproduceerbaarheid is dezelfde, met uitzondering van de analysecondities bij de experimenten (cfr. punt 2.3 en 2.4). Voor intra-reproduceerbaarheid wordt minstens de factor tijd bijkomend gevarieerd (uitvoering van de herhalingsanalyses op verschillende dagen) en voor zover relevant ook andere bronnen van variatie (analist, apparaat, kalibratie, ...). De bedoeling is om een zo goed mogelijke afspiegeling van de praktijksituatie te bekomen.

Er zijn twee klassieke werkwijzen, namelijk herhaalde analyse van hetzelfde monster en duplo-analyse van verschillende monsters (zie punt 4.2.1 en 4.2.2). Eerstgenoemde benadering heeft als nadeel dat de informatie *sensu strictu* beperkt blijft tot dat ene monster. Anderzijds geldt bij laatstgenoemde benadering in principe de beperkende voorwaarde dat óf de standaardafwijking óf de variatiecoëfficiënt niet mag afhangen van de waarde van de meetgrootte, wat vaak eveneens tot een klein meetbereik leidt.

Indien, volgens eerstgenoemde werkwijze, de precisie slechts bij één concentratieniveau gevalideerd wordt, ligt dit bij voorkeur nabij de kritische waarde volgens de regelgeving, in het gebied tussen de typische waarden voor praktijkmonsters en deze kritische waarde. Bij onderzoek op meer dan één concentratieniveau (wat overigens voor herhaalbaarheidsonderzoek aanbevolen wordt door Eurachem) kiest men deze tenminste een factor 10 uit elkaar.

In praktijk zal een analysemethode, na ingebruikname, meestal ook opgevolgd worden aan de hand van een relevant controlemonster, zodat voor periodieke herevaluatie van de intra-reproduceerbaarheid ook de resultaten van deze eerstelijnscontrole als input gebruikt kunnen worden.

4.2.1 MEERVOUDIGE ANALYSE VAN HETZELFDE MONSTER

Voer op een volgens de aanbevelingen in punt 3.4 gekozen monster, desgevallend per deelgebied, minstens 5 analyses (cfr. punt 2.12) uit onder herhaalbaarheidscondities, respectievelijk intra-reproduceerbaarheidscondities. Bereken hieruit de herhaalbaarheidsstandaardafwijking s_r , respectievelijk intra-reproduceerbaarheidsstandaardafwijking s_R , als:

$$s = \sqrt{\frac{\sum_{i=1}^n (x_i - \bar{x})^2}{n-1}}$$

$s =$	standaardafwijking, in eenheid analyseresultaat
$n =$	aantal analyses, $n \geq 5$
$x_i =$	i-de analyseresultaat
$\bar{x} =$	gemiddelde van n analyseresultaten

Bij gebrek aan een geschikt monster kan eventueel gebruik gemaakt worden van een praktijkmonster waaraan een gepaste hoeveelheid van de component is geaddeerd, dit voor zover de geaddeerde component zoveel mogelijk op dezelfde wijze in het monster opgenomen is als de component van het praktijkmonster. Voor richtlijnen met betrekking tot additie wordt verwezen naar bijlage B.

4.2.2 DUPLO-ANALYSE VAN VERSCHILLENDE MONSTERS

Kies de grootte van het (deel)gebied zo dat redelijkerwijs mag worden verondersteld dat óf de standaardafwijking óf de variatiecoëfficiënt van de analyseresultaten niet afhangt van de waarde van de meetgrootte. Veelal neigt de spreiding ruim boven de aantoonbaarheidsgrens naar proportionaliteit en mag in dit deel van het werkgebied de variatiecoëfficiënt constant

verondersteld worden. Nabij de aantoonbaarheidsgrens mag daarentegen de standaardafwijking veelal constant verondersteld worden (cfr. punt 2.10).

Gebruik monsters volgens de aanbevelingen in punt 3.4. Analyseer (cfr. punt 2.12), desgevallend per deelgebied, minstens 5 verschillende monsters in duplo. Bij het herhaalbaarheidsonderzoek dienen beide analyses van een paar onder herhaalbaarheidscondities uitgevoerd te worden. De verschillende monsters worden wel bij voorkeur op verschillende dagen geanalyseerd. Bij het intra-reproduceerbaarheidsonderzoek mogen beide analyses van een paar niet op dezelfde dag uitgevoerd worden en dient het geheel gespreid te worden over tenminste evenveel dagen als het aantal monsterparen.

Als voor het betreffende meetbereik de standaardafwijking onafhankelijk mag worden verondersteld van de waarde van de meetgrootte (homogeniteit van de varianties), dan mogen de n standaardafwijkingen uit duplo's worden samengevoegd en kan s_r , resp. s_R , berekend worden als (ontwerp NEN 7777: 2001; AP 04 SG: 1998):

$$s = \sqrt{\frac{\sum_{i=1}^n (x_{i1} - x_{i2})^2}{2n}}$$

s = standaardafwijking, in eenheid analyseresultaat
 n = aantal monsters in duplo geanalyseerd, $n \geq 5$
 x_{i1} = eerste analyseresultaat van een duplo-analyse op monster i
 x_{i2} = tweede analyseresultaat van een duplo-analyse op monster i

Als voor het betreffende meetbereik de variatiecoëfficiënt onafhankelijk mag worden verondersteld van de waarde van de meetgrootte, dan mogen de n variatiecoëfficiënten uit duplo's worden samengevoegd en kan de variatiecoëfficiënt CV_r , resp. CV_R , worden berekend uit de genormaliseerde verschillen als (ontwerp NEN 7777: 2001; AP 04 SG: 1998):

$$CV = \sqrt{\frac{\sum_{i=1}^n \left(\frac{x_{i1} - x_{i2}}{0.5(x_{i1} + x_{i2})} \right)^2}{2n}} \times 100(\%)$$

CV = variatiecoëfficiënt, in %
 n = aantal monsters in duplo geanalyseerd, $n \geq 5$
 x_{i1} = eerste analyseresultaat van een duplo-analyse op monster i
 x_{i2} = tweede analyseresultaat van een duplo-analyse op monster i

4.3 SELECTIVITEIT EN ROBUUSTHEID

Afzonderlijke selectiviteitsproeven zijn enkel zinvol in die gevallen waarbij de invloed onvoldoende wordt afgedekt door een ander prestatiekenmerk zoals juistheid. Experimenten hieromtrent situeren zich vaak eerder in het ontwikkelingsstadium van een analysemethode dan in het validatiestadium.

Kies om het effect van een bepaalde invloedsgrootte te onderzoeken zo mogelijk een praktijkmonster, volgens de aanbevelingen in punt 3.4. Voeg aan verschillende deelmonsters een telkens toenemende hoeveelheid van de invloedsgrootte toe, zo representatief mogelijk en met minimale verdunning als gevolg. Analyseer de aldus bekomen monsters onder herhaalbaarheidscondities en bepaal de verandering van het analyseresultaat als gevolg van een verandering van de waarde van de invloedsgrootte. Al naargelang de voorkennis kan het noodzakelijk zijn om bovenvermelde proef uit te voeren in het onderste en bovenste deel van het werkgebied.

In geval er geen enkele voorkennis is met betrekking tot interferenten en er geen referentiematerialen beschikbaar zijn, kan de selectiviteit als volgt onderzocht worden:

- het analyseren van praktijkmonsters met de betreffende analysemethode en met een andere onafhankelijke analyse- of meetmethode (ander scheidings- en/of detectieprincipe);
- het analyseren van opeenvolgende, steeds grotere, verdunningen van praktijkmonsters (op voorwaarde dat de te bepalen component in voldoende hoge concentratie aanwezig is om nog in verdunning gemeten te kunnen worden).

Robuustheid is impliciet begrepen in de intra-reproduceerbaarheid, en zal meestal evenmin een specifieke validatie behoeven. De verhouding tussen intra-reproduceerbaarheid en herhaalbaarheid kan worden gehanteerd als een maat voor (het gebrek aan) robuustheid. In het ideale geval zou deze verhouding 1 moeten bedragen, maar in praktijk zijn verhoudingen tot 1.5 tot 2 niet ongewoon.

Eventuele specifieke experimenten, gericht op de verandering van het analyseresultaat als gevolg van een verandering van de uitvoeringsomstandigheden, kunnen op gelijkaardige wijze opgezet worden als hierboven beschreven voor selectiviteitsonderzoek. Meestal zal het programma voor eerstelijnskwaliteitscontrole zodanig ontworpen worden dat de meest kritische variabelen, namelijk de variabelen met het grootste effect op de juistheid en precisie, expliciet gecontroleerd worden.

4.4 AANTOONBAARHEIDSGRENS EN BEPALINGSGRENS

In deze procedure wordt de aantoonbaarheidsgrens (AG) geoperationaliseerd als 3 maal de standaardafwijking op laag niveau (cfr. punt 2.7) en dit onder intra-reproduceerbaarheidscondities.

Hieronder worden drie benaderingen beschreven, nl. meervoudige analyse van een praktijkmonster met gehalte nabij de aantoonbaarheidsgrens, duplo-analyse van verschillende praktijkmonsters met gehalte nabij de aantoonbaarheidsgrens en berekening van de signaal/ruis verhouding voor verschillende praktijkmonsters met gehalte nabij de aantoonbaarheidsgrens.

Eerstgenoemde werkwijze is de meest klassieke maar heeft als nadeel dat de onzekerheid die het gevolg is van de aanwezigheid van interferenten in monsters, verschillende matrixeffecten en dergelijke niet gedekt wordt. Daarom kan de eigenlijke aantoonbaarheidsgrens onder praktijkomstandigheden hoger zijn. Deze beperking wordt enigszins ondervangen door de tweede werkwijze. De derde werkwijze is specifiek gericht op analysemethoden met een meting op basis van chromatografie en heeft als nadeel dat de keuze van het ruisgebied de bekomen aantoonbaarheidsgrens sterk kan beïnvloeden. Deze laatste methode brengt bovendien de mogelijke effecten van monsterheterogeniteit niet in rekening en mag enkel toegepast worden indien een homogenisatie van het volledige laboratoriummonster deel uitmaakt van de in routine gebruikelijke monstervoorbehandeling.

De bepalingsgrens wordt op dezelfde manier ingeschat, doch op basis van 6 maal de standaardafwijking.

Met de term 'gehalte nabij de aantoonbaarheidsgrens' (of 'laag gehalte') wordt een gehalte bedoeld dat bij voorkeur in het bereik tussen ca. 1 en 5 maal de aantoonbaarheidsgrens ligt en dat niet meer dan 10 maal de aantoonbaarheidsgrens bedraagt. Indien een parametergroep een groot aantal componenten (bijvoorbeeld >10) bevat kan het praktisch moeilijk zijn om een monster te vinden dat voor elke component ideaal is. In dergelijk geval mag voor enkele componenten van

bovenvermelde beperking qua concentratiebereik afgeweken worden of mag de aantoonbaarheidsgrens geëxtrapoleerd worden uit soortgelijke componenten.

4.4.1 MEERVOUDIGE ANALYSE VAN EEN PRAKTIJKMONSTER MET LAAG GEHALTE

Gebruik hiervoor een monster volgens de aanbevelingen in punt 3.4. Analyseer het monster strikt volgens de gebruikelijke analyseprocedure (cfr. Punt 2.12). Analyseer het monster na één of meerdere dagen opnieuw, en vervolg dit totdat tenminste 5 analyseresultaten zijn verkregen. Voer de proeven zo uit dat het geheel de praktijksituatie (qua uitvoerende analisten, omgevingsomstandigheden, volgnummer in reeks, ...) weerspiegelt.

Bereken de standaardafwijking s_R uit de analyseresultaten en hieruit de aantoonbaarheidsgrens $AG_R = 3 s_R$.

Verhoog de waarde van de aantoonbaarheidsgrens met de gemiddelde waarde van de procedureblanco indien deze meetbaar is en een correctie voor de procedureblanco geen deel uitmaakt van de gebruikelijke analyseprocedure.

Wanneer verschillende praktijkmonsters met laag gehalte meervoudig geanalyseerd werden, wordt de hoogste van de bekomen waarden als uiteindelijke maat voor de aantoonbaarheidsgrens en bepalingsgrens, gehanteerd.

4.4.2 DUPLO-ANALYSE VAN VERSCHILLENDE PRAKTIJKMONSTERS MET LAAG GEHALTE

Gebruik monsters volgens de aanbevelingen in punt 3.4. Analyseer (cfr. punt 2.12) minstens 5 verschillende monsters in duplo, voer beide analyses van een paar niet op dezelfde dag uit en spreid het geheel over tenminste evenveel dagen als het aantal monsterparen.

Bereken s_R als (cfr. punt 4.2.2):

$$s_R = \sqrt{\frac{\sum_{i=1}^n (x_{i1} - x_{i2})^2}{2n}}$$

s_R = intra-reproduceerbaarheidsstandaardafwijking, in eenheid analyseresultaat
 n = aantal monsters in duplo geanalyseerd, $n \geq 5$
 x_{i1} = eerste analyseresultaat van een duplo-analyse op monster i
 x_{i2} = tweede analyseresultaat van een duplo-analyse op monster i

Bereken hieruit de aantoonbaarheidsgrens $AG_R = 3 s_R$.

Verhoog de waarde van de aantoonbaarheidsgrens met de gemiddelde waarde van de procedureblanco indien een correctie voor de procedureblanco geen deel uitmaakt van de gebruikelijke analyseprocedure.

4.4.3 SIGNAAL/RUIS (S/R) VERHOUDING VOOR VERSCHILLENDE PRAKTIJKMONSTERS MET LAAG GEHALTE

Gebruik hiervoor minstens 5 verschillende monsters, volgens de aanbevelingen in punt 3.4 en analyseer deze onder intra-reproduceerbaarheidscondities (op verschillende dagen, met weerspiegeling van typische laboratoriumomstandigheden qua uitvoerende analisten, kalibratie, ...). Bepaal in elk chromatogram de signaal/ruis verhouding voor de piek welke overeenstemt met de component. Hierbij wordt de piekhoogte van de component als signaal genomen. De ruishoogte dient in dezelfde eenheid uitgedrukt te worden en dient de piek-tot-piek ruis te omvatten of bij automatische dataverwerking tenminste 95% van alle ruispunten (-2s tot +2s). Als ruis wordt een

gebied vlak vóór of na de piek van de component gekozen, waarin zich geen andere componentpieken (cfr. de identificatiecriteria) bevinden. De breedte van het beschouwde ruisgebied dient tenminste gelijk te zijn aan tweemaal de piekbreedte op halve hoogte van de componentpiek.

Bereken voor elk monster uit de aldus verkregen signaal/ruis verhouding en het gemeten gehalte van de component, de aantoonbaarheidsgrens voor het betreffende monster, zijnde het gehalte welk overeenkomt met een signaal/ruis verhouding van 3. Teneinde de variabiliteit in functie van analysecondities, aard van het monster en dergelijke mee in rekening te brengen, wordt de uiteindelijke aantoonbaarheidsgrens van de analysemethode gelijkgesteld aan de hoogste van de voor de verschillende monsters bekomen waarden.

Verhoog de aldus bekomen waarde van de aantoonbaarheidsgrens met de gemiddelde waarde van de procedureblanco indien een correctie voor de procedureblanco geen deel uitmaakt van de gebruikelijke analyseprocedure.

4.5 LINEARITEIT - MODELAFWIJKING

Bij de bepaling van de alineariteit, of meer algemeen de modelafwijking ('lack-of-fit'), wordt de experimentele afwijking ten opzichte van het kalibratiemodel gekwantificeerd. Veelal betreft deze enkel het instrumentele gedeelte van de analyse. Hiervoor kunnen in praktijk de experimentele meetwaarden van een kalibratie gebruikt worden.

Leg het kalibratiemodel vast aan de hand van tenminste 6 verschillende concentratieniveau's, gespreid over het gehele werkgebied. Aanbevolen wordt om bij het validatieonderzoek eenmalig elk concentratieniveau in drievoud te meten, zodat kan nagegaan worden hoe de variantie van herhalingsmetingen varieert met de concentratie.

Voer op de bekomen resultaten een gepaste regressie-analyse uit. Indien er een proportioneel verband is tussen de variantie van herhalingsmetingen en de concentratie wordt best een gewogen regressie toegepast. Het louter gebruiken van een correlatiecoëfficiënt ter bepaling van de lineariteit wordt afgeraden omdat dit een maat is voor de correlatie, niet voor de lineariteit. Het weerhouden kalibratiemodel moet uiteraard ook gehanteerd worden bij de verdere praktijktoepassing van de analysemethode.

Bereken de modelafwijking voor een waarde c van de meetgrootheid als:

$$\delta_{c, \text{model}} = X_{c, \text{exp}} - X_{c, \text{model}}$$

met:

$X_{c, \text{exp}}$ experimentele meetwaarde of desgevallend de gemiddelde waarde van de herhalingsmetingen bij een waarde c van de meetgrootheid

$X_{c, \text{model}}$ berekende meetwaarde welke volgens het kalibratiemodel bekomen wordt voor een waarde c van de meetgrootheid

Zet de modelafwijkingen grafisch uit in functie van de meetgrootheid en verifieer of deze random verdeeld zijn, systematische trends wijzen op non-lineariteit. Grote procentuele afwijkingen zijn niet noodzakelijk een indicatie voor alineariteit, maar verdienen niettemin speciale aandacht omdat ze tot een slechte intra-reproduceerbaarheid en hoge meetonzekerheid kunnen leiden. Alternatief kan men de responsfactoren $RF_c = X_c / c$ (of relatieve responsfactoren, bij gebruik van

een interne standaard) uitzetten en toetsen ten opzichte van een vastgelegde eis. Meestal houdt zulke eis rekening met de aard van de bepalingmethode.

Een tweede mogelijkheid is de kalibratiegegevens enerzijds met een lineair model en anderzijds met een kwadratisch model te evalueren (ISO 8466-1, 1990). Uit beide modellen wordt de residuele standaardafwijking s_{y1} en s_{y2} verkregen. Het verschil van de varianties DS^2 wordt als volgt berekend:

$$DS^2 = (N - 2)s_{y1}^2 - (N - 3)s_{y2}^2$$

met:

N het aantal concentratieniveaus ($N \geq 6$)
 s_{y1}^2 residuele standaardafwijking bij lineair model
 s_{y2}^2 residuele standaardafwijking bij kwadratisch model
 het aantal vrijheidsgraden f is 1.

Vervolgens worden DS^2 en de variantie van de kwadratische kalibratiefunctie aan een F-test onderworpen om na te gaan of er significante verschillen bestaan. De testwaarde, F_{ber} , wordt bekomen uit:

$$F_{ber} = \frac{DS^2}{s_{y2}^2}$$

Indien $F_{ber} \leq F_{tabel}$, dan leidt de kwadratische functie niet tot een significant beter model, met andere woorden is de kalibratiefunctie lineair.

Indien $F_{ber} > F_{tabel}$, dan wordt het werkgebied verkleind om een lineaire kalibratiefunctie te verkrijgen, ofwel worden de meetwaarden van monsters met de kwadratische functie geëvalueerd.

Een derde mogelijkheid, weliswaar minder fundamenteel, is de berekening van een kwadratische functie, waarna gebruik gemaakt wordt van een t-test om te beoordelen of de coëfficiënt van de kwadratische term significant afwijkt van 0.

Bij vaststelling van een niet-lineair verband wordt aanbevolen om na te gaan hoe relevant het verschil is tussen een resultaat bekomen met een lineaire functie en met een kwadratische functie. Indien dit klein is vergeleken met de meetonzekerheid kan overwogen worden om toch met de lineaire vergelijking door te gaan en de corresponderende fout mee te verrekenen in de globale meetonzekerheid.

Voor de praktische uitwerking wordt verwezen naar de voorbeelden in CMA/6/C.

4.6 WERKGEBIED

De ondergrens van het werkgebied van een kwantitatieve analysemethode ligt in principe op of boven de bepalingsgrens en binnen het gebied waarvoor de lineariteit werd aangetoond.

Als vuistregel (streefwaarde) wordt in het kader van deze procedure vooropgesteld dat de rapportagegrens, de waarde beneden welke een component als niet kwantificeerbaar ('<') wordt

gerapporteerd, hoogstens een vijfde van de toetsingswaarde of normwaarde voor de gemeten monsters bedraagt, tenzij niet haalbaar volgens de huidige stand der techniek². Dit geldt zowel in geval de bepalingsgrens als rapportagegrens fungeert, als in geval van het systematisch gebruik van een rapportagegrens die hoger ligt dan de bepalingsgrens.

Wanneer het snijpunt van de kalibratielijn met de Y-as niet significant verschillend is van nul kan het werkgebied uitgebreid worden tot onder het concentratieniveau van de laagste kalibratiestandaard en tot de bepalingsgrens. In het andere geval wordt aanbevolen de laagste kalibratiestandaard als ondergrens van het werkgebied te beschouwen.

In bepaalde gevallen kan het aangewezen zijn om ook waarden tussen de aantoonbaarheidsgrens en de bepalingsgrens te rapporteren, omdat er wel degelijk informatie in zulke waarden kan zitten zodra over een aantal uitslagen wordt uitgemiddeld. Dergelijke werkwijze dient duidelijk te blijken uit het analyseverslag, bijvoorbeeld door de vermelding van de meetwaarden samen met de bepalingsgrens. Met betrekking tot de in eerste alinea beschreven vuistregel is het onverminderd de bepalingsgrens die aan het criterium moet getoetst worden.

In de meeste gevallen is het werkgebied tot boven het lineair gebied uit te breiden door verdunning van het monster of door minder monster in bewerking te nemen. Beperkende factoren voor de bovengrens zijn mogelijk, al naargelang de analysemethode, het optreden van geheugeneffecten, de capaciteit van bepaalde voorbereidingsstappen,

5 EISEN INZAKE VALIDATIE VAN DE ANALYSEPAKKETTEN VOOR AFVALSTOFFEN EN BODEM

Vooraleer nader in te gaan op minimale eisen, wordt het algemeen kader van de erkenning geschetst. Het uitgangspunt van de erkenningen is totaal verschillend van deze bij de accreditatie. Nochtans vormt de ISO 17025 enerzijds de basis voor de accreditatie van een laboratorium maar dient de norm tegelijk ook toegepast te worden voor de erkenning als laboratorium door de OVAM.

Het instrument 'erkenningen laboratoria' werd door de Vlaamse regering ingevoerd voor het verrichten van analyses op o.a. afvalstoffen en zij bepaalt de voorwaarden en de procedure voor de erkenning. In VLARELbis wordt het toepassingsgebied van de erkenning laboratoria voor de analyses op afvalstoffen en bodem opgesomd. Verschillende Vlaamse milieuwetgevingen vermelden specifieke normen voor bepaalde parameters afhankelijk van het beoogde doel, hetzij als afvalstof (storten, verbranden, hetzij als grondstof (bodemverbeterend middel, bouwstof, bodem) thermisch behandelen dierlijk afval, controle op gevaarseigenschappen) hetzij als bodem (saneren, gebruik als bodem, bouwkundig bodemgebruik). De voormelde normenkaders groeperen dus verschillende parameters die weerspiegeld worden in analysepakketten. Bijlage A bevat de volledige lijst van de pakketten waarvoor laboratoria kunnen erkend worden, vastgelegd door VLARELbis.

Voor afvalstoffen bestaan er zeer veel verschillende monstertypes zodat het onbegonnen werk is om de parameters van de normenkaders in alle afvalstofftypes te valideren. Naar aanleiding van de infonamiddag dd 28.6.2004 heeft OVAM beslist om een sterk beperkt aantal relevante

² In voorkomend geval wordt dit in de betreffende CMA-procedure en/of in een rapport van OVAM of het referentielaboratorium duidelijk aangegeven.

monstertypes over te houden per hoofdmatrix. Afhankelijk van de milieuwetgeving kunnen voor elk analysepakket 1 of meer hoofdmatrices aangeboden worden met binnen elke hoofdmatrix 1 of meer submatrices of monstertypes. Met de OVAM brief dd 6.12.2006 'ISO 17025 - eisen inzake validatie analysepakket 2.3 - waterbodemp' werd de overzichtstabel 'analysepakketten – matrices' laatst gewijzigd (cfr Bijlage B).

Voor een aantal laboratoria zullen de opgesomde monstertypes niet overeenstemmen met hun courant monsteraanbod. Vanuit het oogpunt van staalaanbod voor erkenningsaanvraag en kwaliteitsopvolging (3de lijnscontrole) is het echter niet mogelijk om met de beschikbare financiële middelen de erkenning voor analysepakketten nog verder uit te splitsen naar welbepaalde monstertypes en tegelijk aan de wettelijke bepalingen (jaarlijks aanbod en controle) te blijven voldoen. Om voormelde redenen wordt geen verdere beperking van het aantal hoofdmatrices per analysepakket toegestaan.

Omwille van voormelde randvoorwaarden zijn in de analysepakketten bepaalde parameter(s) slechts relevant voor specifieke hoofdmatrix of monstertype. Het is dan ook logisch dat de prestatiekenmerken slechts moeten afgeleid worden voor de relevante monstertypes. Bovendien kan de destructie- of analysemethode nog verschillen afhankelijk van het monstertype. Via OVAM brief dd 22.12.2005 werd deze verdere verfijning van de eisen inzake methodevalidatie en de vermelding van de te volgen analysemethode voor bepaalde parameters in monstertypes verduidelijkt. Ook nadien zijn nog aanvullingen meegedeeld. Alle verdere verfijningen per analysepakket worden gegroepeerd in Bijlage B.

Zoals meegedeeld op de infonamiddag dd 28.6.2004 gebeurt de validatie per hoofdmatrix waarbij alle relevante submatrices als monstertype worden meegenomen. Bij voorkeur selecteert het laboratorium voor een bepaald analysepakket per hoofdmatrix uit de opgesomde monstertypes minstens 5 monsters met verschillende aard/herkomst die overeenstemmen met het werkelijke monsteraanbod.

Op deze 5 reële monsters wordt de intrareproduceerbaarheid bepaald via duplo-analyses (met aparte voorbehandeling). Indien voormelde selectie niet mogelijk is, moet het laboratorium uit de opgesomde monstertypes minstens 2 reële monsters met verschillende aard/herkomst selecteren. Op elk monster wordt de analyse minstens in 5-voud uitgevoerd voor de bepaling van intrareproduceerbaarheid.

De aantoonbaarheidsgrens wordt op analoge wijze bepaald, doch met monsters met een hiervoor geschikt gehalte.

Indien de analysemethode voor een submatrix verschillend is ten opzichte van de analysemethode voor de andere submatrices of indien de prestatiekenmerken voor parameter(s) in een submatrix afwijken van deze in de andere submatrices, is een aparte validatie voor de submatrix noodzakelijk.

6 REFERENTIES

- Anal. Chim. Acta (1997), Hartmann et al., nr 338, p. 19-40.
- AOAC Peer Verified Methods Program – Manual on Policies and Procedures, AOAC International, Arlington VA 22201-3301, USA.
- AP 04 SG (1998), 'Accreditatieprogramma bouwstoffenbesluit, onderdeel: samenstelling grond', versie 4, juni 1998.
- EA 2/06 (1997), 'Validation of test methods - General principles and concepts' februari 1997.
- EPA (1982), 'Definition and procedure for the determination of the method detection limit', juli 1982.

- Eurachem (1998), 'The fitness for purpose of analytical methods - A laboratory guide to method validation and related topics', versie 1.0.
- Eurachem/CITAC (2000), 'Quantifying uncertainty in analytical measurement'.
- IUPAC (1995), Nomenclature in Evaluation of Analytical Methods, Including Detection and Quantification Capabilities, IUPAC Recommendations 1995, Pure and Appl. Chem., 1995, 67, 1699 – 1723.
- ISO 3534-1 (1993), 'Statistics - Vocabulary and symbols - Part 1: Probability and general statistical terms'.
- ISO 5725-1 to -6 (1994), 'Accuracy (trueness and precision) of measurement methods and results'.
- ISO 8466-1 (1990), 'Water quality – Calibration and evaluation of analytical methods and estimation of performance characteristics: Part 1 – Statistical evaluation of the linear calibration function', 1st Edition 1990 (E).
- ISO 9169 (1994), 'Air quality - Determination of performance characteristics of measurement methods'.
- ISO GUM / NBN X40-001 (1995), 'Guide to the expression of uncertainty in measurement'
- NBN-ISO 8402 (1990), 'Kwaliteit: Termen en definities'.
- Ontwerp NEN 7777 (2001), 'Milieu - Prestatiekenmerken van meetmethoden', november 2001.
- Pharmaceutisch Weekblad (1992), 'Richtlijnen voor analytische validatie', van de Vaart, nr. 46, p. 1229-1235.
- RIVM (1994), 'Prestatiekenmerken voor meetmethoden. Termen, definities en testprocedures ten behoeve van het Accreditatieprogramma Normalisatie en Validatie van Milieumeetmethoden', van de Wiel et al., Rapportnr. 219101004.
- RvA SC08 (1996), 'Aanvullende criteria voor methode-validatie'.

BIJLAGE A PAKKETTEN WAARVOOR LABORATORIA KUNNEN ERKEND WORDEN**MA Monsternemingen van afvalstoffen en andere materialen en monstervoorbehandeling ter plaatse****MA.1 bagger- en ruimingsspecie****MA.2 gebruik als meststof/bodemverbeterend middel****MA.3 gebruik als bouwstof-vaste stoffen****MA.4 verbranden****MA.5 storten****MA.6 eindproducten bij de verwerking van dierlijk afval****MA.7 asbest****MA.7.1 asbest in hopen****MA.7.2 asbest in lagen****A.2 gebruik als meststof/bodemverbeterend middel****A.2.1 gebruik als meststof/bodemverbeterend middel – anorganische parameters:**

zuurtegraad, vocht/droogrest, organische stof, totale stikstof, difosforpentoxide, nitraatstikstof- en ammoniakale stikstof, geleidbaarheid

metalen (totaalconcentratie) :

arsen, cadmium, chroom, koper, kwik, lood, nikkel en zink

A.2.2 gebruik als meststof/bodemverbeterend middel – organische parameters:

BTEXS:

benzeen, toluen, ethylbenzeen, som xylenen en styreen

alkanen:

hexaan, heptaan en octaan

chloorkoolwaterstoffen :

monochloorbenzeen, 1,2-dichloorbenzeen, 1,3-dichloorbenzeen, 1,4-dichloorbenzeen, som trichloorbenzenen, som tetrachloorbenzenen, pentachloorbenzeen en hexachloorbenzeen, 1,2-dichloorethaan, dichloormethaan, trichloormethaan, trichlooretheen, tetrachloormethaan, tetrachlooretheen, vinylchloride, 1,1,1-trichloorethaan, 1,1,2-trichloorethaan, 1,1-dichloorethaan, cis+trans-1,2-dichlooretheen,

polycyclische aromatische koolwaterstoffen (PAK):

naftaleen, benzo(a)pyreen, fenantreen, fluoranteen, benzo(a)antraceen, chryseen, benzo(b)fluoranteen, benzo(k)fluoranteen, benzo(ghi)peryleen, indeno(1,2,3-cd)pyreen

minerale olie

polychloorbifenylen (PCB):

PCB 28, PCB 52, PCB 101, PCB 118, PCB 138, PCB 153, PCB 180

A.2.3 gebruik als meststof/bodemverbeterend middel – specifieke parameters:

steentjes, groter dan 5 mm
graad van verontreiniging (glas, metaal, kunststoffen) groter dan 2 mm
kiemkrachtige zaden
fytotoxiciteit
rijpheidsgraad
stabiliteit met gesloten respirometer

A.3 gebruik als bouwstof**A.3.1 gebruik als niet-vormgegeven bouwstof (inclusief matrix waterbodem):**

droogrest

metalen (totaalconcentratie en uitlogbare fractie via kolomtest):
arseen, cadmium, chroom, koper, kwik, lood, nikkel en zink

BTEXS:

benzeen, toluen, ethylbenzeen, som xylenen en styreen

Alkanen:

hexaan, heptaan en octaan

polycyclische aromatische koolwaterstoffen (PAK):

naftaleen, benzo(a)pyreen, fenantreen, fluoranteen, benzo(a)antracene, chryseen,
benzo(b)fluoranteen, benzo(k)fluoranteen, benzo(ghi)peryleen, indeno(1,2,3-cd)pyreen

minerale olie

polychloorbifenylen (PCB):

PCB 28, PCB 52, PCB 101, PCB 118, PCB 138, PCB 153, PCB 180

A.3.2 gebruik als vormgegeven bouwstof:

dit pakket is een uitbreiding op pakket niet-vormgegeven bouwstof A.3.1

metalen (uitlogbare fractie met maximale beschikbaarheidstest en via standtest):
arseen, cadmium, chroom, koper, kwik, lood, nikkel en zink

pH, sulfaat, chloriden en calcium (via uitloging in de maximale beschikbaarheidstest en in de standtest)

geleidbaarheid (via uitloging in de standtest)

A.4 verbranden:

droogrest, vlampunt, gloeiverlies, totaal organische koolstof (TOC), calorische waarde, pentachloorfenol (PCP), benzo(a)pyreen, chloriden, fluoriden, zwavel, extraheerbare organohalogenverbindingen (EOX)

metalen (totaalconcentratie):

cadmium, thallium, kwik, antimoon, arseen, lood, chroom, kobalt, koper, mangaan, nikkel, vanadium en tin

polychloorbifenylen (PCB)

PCB 28, PCB 52, PCB 101, PCB 118, PCB 138, PCB 153, PCB 180

A.5 storten (inclusief matrix waterbodem)

A.5.1 storten – algemene parameters:

droogrest, minerale olie met GC-FID, extraheerbare apolaire koolwaterstoffen met IR, gloeiverlies, totaal organische koolstof (TOC), totaal oplosmiddelen (aspecifiek), totaal extraheerbare organohalogenverbindingen (EOX), steekvastheid (afschuifspanning)

metalen (totaalconcentratie): arseen, thallium, kwik, cadmium, beryllium, barium, lood, chroom, koper, nikkel, zink, molybdeen, antimoon en seleen

Vrije cyaniden

Fluoriden

1-stapsschudproef met bepaling in eluaat van:

pH, arseen, barium, lood, cadmium, chroom totaal, chroom VI, koper, nikkel, kwik, zink, molybdeen, antimoon, seleen, fluoride, cyanide (totaal), ammonium, nitriet, chloride, sulfaat, totaal opgeloste vaste stoffen (TDS), opgeloste organische koolstof (DOC), fenolindex

A.5.2 storten – specifieke organische parameters:

monocyclische aromatische koolwaterstoffen (BTEXS) :
benzeen, toluen, ethylbenzeen, som xylenen, styreen

polycyclische aromatische koolwaterstoffen (PAK):

naftaleen, benzo(a)pyreen, fenantreen, fluoranteen, benzo(a)antraceen, chryseen, benzo(b)fluoranteen, benzo(k)fluoranteen, benzo(ghi)peryleen, indeno(1,2,3-cd)pyreen

polychloorbifenylen (PCB):

PCB 28, PCB 52, PCB 101, PCB 118, PCB 138, PCB 153, PCB 180

A.5.3 storten – vezelvrijstelling van asbest

A.6 microbiologische bepalingen op de eindproducten van verwerkt dierlijk afval:

Salmonella

Enterobacteriaceae

Clostridium perfringens

A.7 asbest

B.1 bodem – vaste deel

klei

organisch materiaal

metalen (totaalconcentratie):

arsen, cadmium, chroom, koper, kwik, lood, nikkel, zink

cyaniden:

vrije cyaniden, niet-chlooroxideerbare cyaniden

monocyclische aromatische koolwaterstoffen:

benzeen, toluen, ethylbenzeen, som xylenen, styreen

1,2,3-trimethylbenzeen, 1,2,4-trimethylbenzeen, 1,3,5-trimethylbenzeen

alkanen:

hexaan, heptaan en octaan

chloorkoolwaterstoffen:

dichloormethaan, trichloormethaan, tetrachloormethaan, vinylchloride, 1,1-dichloorethaan, 1,2-dichloorethaan, cis+trans-1,2-dichlooretheen, 1,1,1-trichloorethaan, 1,1,2-trichloorethaan, trichlooretheen, tetrachlooretheen, monochloorbenzeen, 1,2-dichloorbenzeen, 1,3-dichloorbenzeen, 1,4-dichloorbenzeen, som trichloorbenzenen, som tetrachloorbenzenen, pentachloorbenzeen en hexachloorbenzeen

chloorfenolen:

2-chloorfenol, 2,4-dichloorfenol, 2,4,5-trichloorfenol, 2,4,6-trichloorfenol, 2,3,4,6-tetrachloorfenol, pentachloorfenol

methyltertiairbutylether

minerale olie

polycyclische aromatische koolwaterstoffen (PAK):

naftaleen, acenaftyleen, acenafteen, fluoreen, fenantreen, antraceen, fluoranteen, pyreen, benzo(a)antraceen, chryseen, benzo(b)fluoranteen, benzo(k)fluoranteen, benzo(a)pyreen, indeno(1,2,3-cd)pyreen, dibenzo(a,h)antraceen, benzo(ghi)peryleen

pH (KCl)

B.2 uitgegraven bodem

Dit pakket is een uitbreiding op het volledige pakket B.1

polychloorbifenylen (PCB):

PCB 28, PCB 52, PCB 101, PCB 118, PCB 138, PCB 153, PCB 180

stenen

bodemvreemde materialen

schudtest met bepaling in eluaat van:

arsen, cadmium, chroom, koper, kwik, lood, nikkel, zink, pH en geleidbaarheid

B.3 waterbodem

B.3.1 gebruik als bodem

Dit pakket is een uitbreiding op het volledige pakket B.1

droogrest

TOC

minerale olie

organochloorpesticiden (OCP):

aldrin, dieldrin, chloordaan (α en γ - isomeer), DDT, DDE, DDD, hexachloorcyclohexaan (α , β en γ - isomeer), endosulfan (α , β en sulfaat)

polychloorbifenylen (PCB):

PCB 28, PCB 52, PCB 101, PCB 118, PCB 138, PCB 153, PCB 180

polycyclische aromatische koolwaterstoffen (PAK):

naftaleen, acenaftyleen, acenaften, fluoreen, fenantreen, antraceen, fluoranteen, pyreen, benzo(a)antraceen, chryseen, benzo(b)fluoranteen, benzo(k)fluoranteen, benzo(a)pyreen, indeno(1,2,3-cd)pyreen, dibenzo(a,h)antraceen, benzo(ghi)peryleen

B.3.2 monostortplaats

Dit pakket is een uitbreiding op het volledige pakket B.3.1

extraheerbare apolaire koolwaterstoffen met IR

gloeiverlies

totaal oplosmiddelen (aspecifiek)

extraheerbare organohalogenenverbindingen (EOX)

steekvastheid (afschuifspanning)

1-stapsschudproef met bepaling in eluaat van:

pH, arsen, barium, lood, cadmium, chroom totaal, chroom VI, koper, nikkel, kwik, zink, molybdeen, antimoon, seleen, fluoride, cyanide, ammonium, nitriet, chloride, sulfaat, totaal opgeloste vaste stoffen (TDS), opgeloste organische koolstof (DOC), fenolindex

G1 grondwater

metalen (totaalconcentratie):

arsen, cadmium, chroom, koper, kwik, lood, nikkel, zink
chroom VI

cyaniden:

totaal cyaniden

monocyclische aromatische koolwaterstoffen :

benzeen, toluen, ethylbenzeen, som xylenen, styreen

1,2,3-trimethylbenzeen, 1,2,4-trimethylbenzeen, 1,3,5-trimethylbenzeen

chloorkoolwaterstoffen:

dichloormethaan, trichloormethaan, tetrachloormethaan, vinylchloride, 1,1-dichloorethaan, 1,2-dichloorethaan, cis+trans-1,2-dichlooretheen, 1,1,1-trichloorethaan, 1,1,2-trichloorethaan, trichlooretheen, tetrachlooretheen, monochloorbenzeen, 1,2-dichloorbenzeen, 1,3-dichloorbenzeen, 1,4-dichloorbenzeen, som trichloorbenzenen, som tetrachloorbenzenen, pentachloorbenzeen en hexachloorbenzeen

chloorfenolen:

2-chloorfenol, 2,4-dichloorfenol, 2,4,5-trichloorfenol, 2,4,6-trichloorfenol, 2,3,4,6-tetrachloorfenol, pentachloorfenol

methyltertiairbutylether

minerale olie

polycyclische aromatische koolwaterstoffen (PAK):

naftaleen, acenaftyleen, acenaften, fluoreen, fenantreen, antraceen, fluoranteen, pyreen, benzo(a)antraceen, chryseen, benzo(b)fluoranteen, benzo(k)fluoranteen, benzo(a)pyreen, indeno(1,2,3-cd)pyreen, dibenzo(a,h)antraceen, benzo(ghi)peryleen

organochloorpesticiden (OCP):

aldrin, dieldrin, chloordaan (cis+trans), DDT, DDE, DDD, hexachloorcyclohexaan (α , β en γ -isomeer), endosulfan (α , β en sulfaat)

BIJLAGE B METHODEVALIDATIE VAN ANALYSEPAKKET MET HOOFDMATRI(X)CES EN BIJHORENDE MONSTERTYPES

B.1 Algemeen overzicht per pakket

PAKKET	HOOFDMATRIX	MONSTERTYPES
A.2. gebruik als meststof/bodemverbeterend middel	vloeibare stoffen	ruw digestaat, dunne fractie digestaat
	pasteuze stoffen	zuiveringsslib, dikke fractie digestaat
	vaste stoffen	compost, gedroogd digestaat
A.3 gebruik als bouwstof	pasteuze stoffen	bagger- en ruimingsspecie
	vaste stoffen	bouw- en sloopafval, as en slakken
A.4 verbranden	olie	afgewerkte olie
	pasteuze stoffen	zuiveringsslib
	vaste stoffen	houtafval, as en slakken, shredderafval
A.5 storten	pasteuze stoffen	zuiveringsslib, bagger- en ruimingsspecie
	vaste stoffen	bouw- en sloopafval, shredderafval, as en slakken
A.6 eindproducten bij de verwerking van dierlijk afval	pasteuze stoffen	dierlijk vet
	vaste stoffen	diermeel
B.1 bodem – vaste deel	bodem	bodem
B.2 uitgegraven bodem	bodem	bodem
B.3 waterbodem	pasteuze stoffen	bagger- en ruimingsspecie
G.1 grondwater	water	grondwater

Voor de validatie van materialen voor gebruik als meststof/bodemverbeterend middel zijn in de 3 hoofdmatrices nog vele andere relevante monstertypes mogelijk: nl

- voor vaste stoffen – organisch-biologisch afval (OBA) met mest;
- voor pasteuze stoffen - OBA-mix en diverse organisch-biologische afvalstoffen
- voor vloeibare stoffen - effluenten na biologie, spuistroom.

De validatie moet minimaal gebeuren voor de monstertypes vermeld in de bovenstaande tabel.

Met de vermelding ‘as en slakken’ als monstertype onder de hoofdmatrix ‘vaste stoffen’ in de analysepakketten A.3, A.4 en A.5 wordt slechts één monstertype bedoeld wegens de grote gelijkenis.

B.2 Pakket A.2

De materialen die in aanmerking kunnen komen voor het gebruik als meststof/bodemverbeterend middel (zie lijst in Vlaamse wetgeving) zijn zeer divers qua fysische aard (vloeibaar, pasteus tot vast) en qua samenstelling (gehalte aan organische stof, nutriënten). Bij de opmaak van dit pakket is het analysepakket voor compost (pakket 5) geïntegreerd vermits compost ook gebruikt wordt als meststof/bodemverbeterend middel. Het pakket A.2 is verder uitgesplitst in 3 subpakketten omwille van de sterk verschillende apparatuur en expertise voor het uitvoeren van de proeven.

De CMA-procedures voor de bepaling van de anorganische parameters in compost zijn uitgebreid naar de matrix 'Meststof/bodemverbeterend middel'. Alle methoden zijn aangepast en toepasbaar voor de bepaling van de relevante parameters in materialen die als meststof of bodemverbeterend middel kunnen worden aangewend.

B.2.1 Pakket A.2.1

Zuurtegraad, droogrest (droge stof), organische stof en geleidbaarheid zijn relevante parameters om de bodemverbeterende eigenschappen van het materiaal te kunnen inschatten. Voor het gebruik als meststof maar ook voor de beoordeling van de composterings- en vergistingsprocessen zijn totale stikstof, nitraat- en ammoniakale stikstof belangrijke parameters. De parameter difosforpentoxide wordt zeker in de toekomst relevanter in het kader van de fosfaatverzadiging van landbouwgronden.

In de Vlaamse regelgeving voor het gebruik van materialen als meststof/bodemverbeterend middel (VLAREMA) zijn ondermeer de zware metalen genormeerd terwijl de parameters voor de positieve eigenschappen als bodemverbeteraar/meststof niet rechtstreeks genormeerd zijn. In het Algemeen Reglement van de Certificering voor gft- en groencompost of voor het eindmateriaal van de biologische behandeling van organisch-biologische afvalstoffen (OBA) zijn bepaalde eigenschappen wel genormeerd. Dit Algemeen Reglement is in toepassing van de Vlaamse regelgeving verplicht. Om een juiste beoordeling van alle potentiële stoffen te kunnen maken is ook voor deze laatste parametergroep de correcte bepaling noodzakelijk.

Zoals aangegeven in CMA/5/B.1 kunnen de volgende parameters gemeten worden op de verschillende hoofdmatrixes.

PARAMETER	HOOFDMATRIX		
	Vloeibaar	Pasteus	Vast
Vocht/droogrest	X	X	X
Organische stof	X	X	X
pH, elektrische geleidbaarheid, ammonium-N, nitraat-N, totale N	X	X	X
Totaal gehalte aan elementen (zware metalen incl. Hg, P, Ca, K, Mg)	X	X	X

Voor materialen die als meststof/bodemverbeterend middel kunnen worden aangewend, dient de destructie te worden uitgevoerd conform CMA/2/IV/6 (§5.3, §5.4, §5.5 en §5.6) met uitzondering van vloeibare monsters met een droge stofgehalte < 2%. Deze worden behandeld als een afvalwater en ontsloten conform WAC/III/B/002.

B.2.2 Pakket A.2.2

Het vroegere analysepakket 4.2.8 is opgeheven zodat de PCB moeten gevalideerd worden voor de hoofdmatrixes en monstertypes zie B.1. De validatie is vereist voor de parameters minerale olie, PAK, PCB en de hogere chloorbenzenen (vanaf tetra-chloorbenzenen) voor de hoofdmatrixes en monstertypes zie B.1.

B.2.3 Pakket A.2.3

De parameters, uitgezonderd stabiliteit met gesloten respirometer, werden oorspronkelijk enkel op compoststalen gemeten. Door de verschillende verwerkingstechnieken op afvalstromen ontstaan zeer diverse materialen waarvoor de bepaling van sommige parameters niet of minder relevant is. In dergelijke situatie is de validatie dan ook niet noodzakelijk. Zoals aangegeven in CMA/5/B.1 kunnen de volgende parameters gemeten worden op de verschillende hoofdmatrixes.

PARAMETER	HOOFDMATRIX			MONSTERTYPE
	Vloeibaar	Pasteus	Vast	
Steentjes > 5 mm, Verontreiniging > 2 mm en Repirometrische proef Kiemkrachtige zaden	X	X	X	Uitgezonderd voor monsters met droge stof gehalte < 2%
Fytotoxiciteit			X	Enkel van toepassing voor compost (Groen-, GFT- en OBA-compost)
Rijpheidsgraad			X	Enkel van toepassing voor compost (Groen-, GFT- en OBA-compost)

B.3 Pakket A.3**B.3.1 Pakket A.3.1**

Het vroegere analysepakket 4.2.8 is opgeheven zodat de PCB moeten gevalideerd worden voor de hoofdmatrixes en monstertypes zie B.1.

B.3.2 Pakket A.3.2

Het pakket A.3.2 bevat slechts 2 mobiliteitstesten om de uitloogbaarheid van 8 zware metalen uit een vormgegeven bouwstof te testen. Bijgevolg zijn enkel de vaste monstertypes relevant die als of in V-bouwstof kunnen aangewend worden. Het gebruik van pasteuze stoffen zoals bagger- en ruimingsspecie in vormgegeven bouwstoffen is slechts hypothetisch en daarom wordt deze hoofdmatrix uitgesloten.

Van de vaste hoofdmatrix komen enkel de monstertypes met bouwkundige eigenschappen als of in vormgegeven bouwstoffen in aanmerking met name bouw- en sloopafval alsook, as en slakken. In de praktijk voldoet bouw- en sloopafval voor gebruik als niet-vormgegeven bouwstof zodat enkel het monstertype 'as en slakken' relevant is.

Voor de maximale beschikbaarheidstest en standtest moeten behalve de 8 metalen ook pH, sulfaat, chloriden en calcium correct gemeten worden om het uitlooggedrag juist te kunnen beoordelen. Alhoewel voormelde parameters niet genormeerd zijn moeten ze wel gevalideerd worden.

De parameter geleidbaarheid is eveneens te valideren maar enkel relevant voor de standtest.

B.4 Pakket A.4

Door de grote verscheidenheid aan mogelijke monstertypes en het feit dat niet alle parameters op deze monster moeten gemeten worden is de differentiatie van parameters naar de relevante hoofdmatrices en submatrices noodzakelijk. Het vroegere analysepakket 4.2.8 is opgeheven zodat ook de PCB moeten gevalideerd worden.

De parameter “vlampunt ” moet enkel in de matrix ‘olie’ geanalyseerd worden zodat de validatie kan beperkt blijven tot het monstertype olie. De parameter ‘oplosmiddelen (aspecifiek)’ is geen relevante parameter voor de beoordeling van de status ‘einde afval’ voor de matrix olie en hoeft dan ook niet meer gevalideerd te worden. De parameters ‘gloeiverlies en TOC’ zijn evenmin relevante parameters voor de matrix ‘olie’ zodat zij niet op het monstertype olie moeten gevalideerd worden.

Gloeiverlies en TOC zijn belangrijke parameters voor de karakterisatie van verbrandingsresiduen (Vlarem II normen). Beide parameters zijn ook in zuiveringsslib relevant om na te gaan of minstens 50% brandbare stoffen aanwezig zijn. Voor houtafval zijn deze 2 parameters vanuit milieuoogpunt echter niet relevant.

De parameter “benzo(a)pyreen” moet cfr VLAREM II enkel gemeten worden om te verifiëren of houtafval voldoet aan de richtwaarden voor niet-verontreinigd behandeld houtafval. In de matrix ‘vaste stof’ moet de parameter B(a)p dus enkel in het monstertype ‘houtafval’ gevalideerd worden. Voor de parameter pentachloorfenol (PCP) kan in de milieuvergunning van een meeverbrandingsinstallatie voor gevaarlijke afvalstoffen een maximumgehalte opgelegd worden. Vermits deze parameter momenteel in geen enkele milieuvergunning voor de meeverbranding is opgenomen en er evenmin een gevalideerde CMA-methode voor PCP-bepaling in andere materialen dan houtafval bestaat, dient de parameter PCP voorlopig enkel in het monstertype ‘houtafval’ gevalideerd te worden (cfr richtwaarden houtafval).

Droogrest is een relevante parameter voor alle monstertypes (voor matrix olie is het watergehalte relevant).

De parameters (calorische waarde, F, Cl, S, metalen en EOX) zijn specifiek gericht naar de controle van de input voor verbranding met het oog op de bedrijfsvoering en de meetfrequentie van de emissieparameters. Het monstertype ‘as en slakken’ kan geschrapt worden. Voor de calorische waarde is de bepaling van de aantoonbaarheidsgrens niet relevant vermits de toetsingswaarde minstens 5 MJ/kg bedraagt.

Het verbranden van PCB-houdend afval is verboden in de cementovens en aangezien olie en shredderafval hoogcalorische afvalstoffen zijn, moeten de laboratoria erkend voor verbranden correct kunnen bepalen of deze afvalstoffen al dan niet PCB-houdend zijn. Shredderafval en olie zijn dan ook relevante matrices voor de validatie van PCB.

Pakket A.4				
PARAMETER	HOOFDMATRIX			MONSTERTYPES
	olie	pasteus	vast	
Droogrest	X	X	X	zie B.1 (1)
Vlampunt	X			Olie
Gloeiverlies		X	X	Zuiveringsslib, as en slakken, shredderafval

TOC		X	X	Zuiveringsslib, as en slakken, shredderafval
Benzo(a)pyreen, PCP			X	houtafval
Calorische waarde	X	X	X	Olie, Zuiveringsslib, houtafval, shredderafval
Chloriden Fluoriden Zwavel	X	X	X	Olie, Zuiveringsslib, houtafval, shredderafval
Metalen	X	X	X	Olie, Zuiveringsslib, houtafval, shredderafval
EOX	X	X	X	Olie, Zuiveringsslib, houtafval, shredderafval
PCB	X		X	Olie, shredderafval

(1) Voor olie: bepaling van watergehalte

B.5 Pakket A.5

De parameter steekvastheid in het analysepakket A.5 dient niet gevalideerd te worden in de hoofdmatrix 'vaste stoffen' vermits de bepaling van steekvastheid enkel op pasteuze materialen relevant is.

PCB is een genormeerde parameter voor stortplaatsen voor inerte materialen. Voor pakket A.5.2 dient de validatie voor PCB te gebeuren op alle relevante monstertypes van vaste stoffen en voor pasteuze stoffen enkel op het monstertype bagger-ruimingsspecie (waterbodembodem).

B.6 Pakket B.3.

Dit pakket bevat slechts 1 monstertype nl bagger- en ruimingsspecie (waterbodembodem) maar is onderverdeeld in 2 subpakketten afhankelijk van de bestemming nl het gebruik als bodem en afvoer naar monstortplaats.

Het pakket B.3.1 is de uitbreiding op het analysepakket B.1 dat als basispakket fungeert. Bij de toetsing van de meetresultaten van bagger- en ruimingsspecie aan de normwaarden voor het gebruik als bodem dienen echter ook de parameters van het analysepakket B.1 geanalyseerd te worden. Het watergehalte in voormelde bagger- en ruimingsspecie is doorgaans veel hoger dan in landbodembodem. Dit verschil kan de prestatiekenmerken voor bepaalde organische parameters op een significante wijze beïnvloeden. Om voormelde reden dienen voor PAK en minerale olie eveneens de prestatiekenmerken gemeten te worden.

De analyses voor het validatie-onderzoek voor het gebruik als bodem moeten uitgevoerd worden in het relevante concentratiegebied zoals bepaald in het VLAREBO voor het gebruik van uitgegraven bodembodem.

Voor de acceptatie op een monstortplaats voor baggerspecie (pakket B.3.2) wordt het relevante concentratiegebied gegeven in subafdeling 5.2.5.2 van VLAREM titel II.

BIJLAGE C RICHTLIJNEN MET BETREKKING TOT ADDITIE

C.1 ALGEMENE RICHTLIJNEN VOOR ADDITIE

De additie van de component gebeurt proportioneel. Er wordt optimaal tussen 50% en 200% van de in het oorspronkelijk monster aanwezige hoeveelheid toegevoegd.

Het concentratieverschil dient voldoende groot te zijn in verhouding tot de beoogde meetonzekerheid, zonder evenwel de gelijkenis met praktijkmonsters in het gedrang te brengen.

De additie dient zodanig te gebeuren dat er minimale verdunning van het monster (behoud van matrix) optreedt. De verdunning bedraagt bij voorkeur niet meer dan 1% (m/m, v/v of v/m).

De additie dient zodanig uitgevoerd te worden dat de meetonzekerheid op het monster en het geadderd monster vergelijkbaar blijven (met behulp van voldoende betrouwbare standaardoplossing, ...).

C.2 SPECIFIEKE RICHTLIJNEN VOOR ADDEREN VAN VERSCHILLENDE MATRICES VOOR ORGANISCHE PARAMETERS

C.2.1 Adderen aan vaste materialen

Matig vluchtige verbindingen

Afhankelijk van de grootte van de hoeveelheid materiaal, die voor de bepaling ingezet moet worden, moet een volume (ongeveer een tiende van het monstervolume) van een polair oplosmiddel (methanol, 2-propanol, aceton, ...) met een gekende hoeveelheid van te bepalen componenten, worden toegevoegd. Breng deze hoeveelheid niet op één plaats aan maar verdeel over het materiaal. Homogeniseer het monster en laat het oplosmiddel gedurende een voldoende lange tijd aan de lucht verdampen (bijvoorbeeld een nacht). Homogeniseer het monster opnieuw.

Vluchtige verbindingen

Breng een hoeveelheid materiaal in een recipiënt en voeg de hoeveelheid oplosmiddel toe die voor de extractie/ontsluiting nodig is. Voeg vervolgens een gekende, kleine hoeveelheid (< 1 % v/v) van een oplossing met componenten toe. Deze oplossing dient met hetzelfde oplosmiddel aangemaakt te zijn als deze die voor de extractie/ontsluiting wordt gebruikt. Sluit de recipiënt af, homogeniseer en laat gedurende een voldoende lange tijd inwerken (bijvoorbeeld een nacht). Homogeniseer het monster opnieuw.

C.2.2 Adderen aan vloeistoffen

Waterige oplossingen

Indien de componenten voldoende goed oplossen in water (bijv. fenolen, polaire pesticiden, ...) wordt in het monster een klein volume (< 0,1 % v/v) met een gekende hoeveelheid van de te bepalen stoffen gebracht. Deze stoffen dienen opgelost in een met water mengbaar oplosmiddel (methanol, 2-propanol, aceton, ...). Homogeniseer het monster.

Indien het componenten betreft die niet goed in water oplossen, brengt men in het geval van een vloeistof/vloeistof extractie eerst het monster over naar een scheidrecter en voert men nadien de additie (< 0,1 % v/v) uit. Wederom zijn de componenten in een met water mengbaar oplosmiddel opgenomen. Spoel de monsterrecipiënten na met het voor de extractie te gebruiken oplosmiddel.

Een andere mogelijkheid is het toevoegen van een additief waarmee de apolaire componenten in de matrix worden gehouden (bijvoorbeeld: 2-propanol, detergenten, ...). In dit geval kan men werken zoals voor polaire verbindingen aangegeven.

Olie

Voeg aan een gekende hoeveelheid materiaal een kleine hoeveelheid (< 0,1 % v/v) oplossing toe met daarin de te bepalen componenten. Gebruik een oplosmiddel dat goed mengbaar is met de te onderzoeken olie (2-propanol, aceton, hexaan, ...). Homogeniseer het monster.

BIJLAGE D MINIMALE EISEN MET BETREKKING TOT RAPPORTAGEGRENZEN

De erkende laboratoria en de VITO hebben in het kader van de ISO 17025 prestatiekenmerken afgeleid voor de parameters die onder de erkenning vallen. Door de VITO werden deze verzameld en verwerkt. Er is bij de verwerking vanuit gegaan dat deze data eveneens de monstervoorbehandeling omvatten. Bij het afleiden van de prestatie-eisen werd geëvalueerd wat in het kader van de wetgeving vereist is en wat analytisch haalbaar is. De resultaten werden besproken in de werkgroepen anorganische en organische parameters.

Indien bij de analyse de minimale rapportagegrens niet kan gehaald worden, moeten aanpassingen aan de analysegang ervoor zorgen dat de minimale rapportagegrens toch bereikt wordt. Deze aanpassingen worden op het analyserapport vermeld. Als de minimale rapportagegrens ondanks de aanpassingen niet kan gehaald worden, wordt de verhoogde rapportagegrens gerapporteerd samen met de doorgevoerde aanpassingen.

D.1 Pakket A.2.1 Gebruik als meststof/bodemverbeterend middel – monstertype compost

Parameters	Eenheden	GFT KDS ⁽¹⁾	GFT norm	Groen KDS ⁽¹⁾	Groen norm	Rapportage- grens
Vocht	gew.% op vers gewicht	< 50 (<45)	< 55 (<50)	< 50 (<45)	< 55 (50)	-
pH			6,5-9,5		6,5-9,5	-
Organische stof	gew. % op vers gewicht	>16 (>18)	> 14 (>16)	>16 (>18)	> 14 (>16)	-
Totale stikstof	gew.% N op vers gewicht					-
Ammoniakale stikstof	mg NH ₄ -N/l compost op v.g.					20
Nitraat stikstof	mg NO ₃ -N/l compost op v.g.					10
Geleidbaarheid* bij 25°C *(in 1/5 verdunning)	µS/cm op vers gewicht					-
Zware metalen						
Arseen	mg/kg d.s.	15	20	15	20	5
Cadmium	mg/kg d.s.	1,5	2	1,5	2	0,5
Koper	mg/kg d.s.	90	150	90	150	15
Lood	mg/kg d.s.	120	150	120	150	25
Chroom	mg/kg d.s.	70	70	70	70	15
Nikkel	mg/kg d.s.	20	30	20	30	4
Zink	mg/kg d.s.	300	400	300	400	50
Kwik	mg/kg d.s.	1	1	1	1	0,2
Kiemkrachtige zaden	aantal/l op vers gewicht	1	1	1	1	afwezig
Steentjes > 5 mm	gew.% op vers gewicht	< 2	< 4	< 2	< 4	< 0,1
Verontreinigingen* > 2 mm	gew.% op vers gewicht	< 0,5 (<0,25)	< 0,8	< 0,5 (<0,25)	< 0,8	< 0,1
Fytotoxiciteit	%					< 1
T max	°C	< 40	< 45	< 30	< 40	-

(1) KDS: kwaliteitsdoelstelling

() eis voor VLACO label

D.2 Pakket A.2.1 Gebruik als meststof/bodemverbeterend middel – anorganische VLAREMA parameters

	Grondstoffen > 2% droge stof			Grondstoffen < 2% droge stof op de verse stof		
	Eenheid	Normw. Vlarema 2.3.1.A ⁽¹⁾	Rapportagegrens	Eenheid	Normw. Vlarema 2.3.1.A ⁽¹⁾	Rapportagegrens
Arseen	mg/kg ds	150	5	mg/kg verse stof	3	0,1
Cadmium	mg/kg ds	6	0,5	mg/kg verse stof	0,12	0,01
Chroom	mg/kg ds	250	15	mg/kg verse stof	5	0,3
Koper	mg/kg ds	375	15	mg/kg verse stof	7,5	0,3
Lood	mg/kg ds	300	25	mg/kg verse stof	6	0,5
Nikkel	mg/kg ds	50	4	mg/kg verse stof	1	0,08
Zink	mg/kg ds	900	50	mg/kg verse stof	18	1
Kwik	mg/kg ds	5	0,5	mg/kg verse stof	0,1	0,01

D.3 Pakket A.2.2 Gebruik als meststof/bodemverbeterend middel – organische parameters

(1) Stalen met meer dan 2% droge stof

	Eenheid	Normw. Vlarema 2.3.1.A ⁽¹⁾	1/5 norm Vlarema 2.3.1.A	1/2 norm Vlarema 2.3.1.A	Rapportagegrens
Monocyclische aromatische koolwaterstoffen					
benzeen	mg/kg ds	1,1	0,22	0,55	0,2
tolueen	mg/kg ds	1,1	0,22	0,55	0,2
ethylbenzeen	mg/kg ds	1,1	0,22	0,55	0,2
xylenen (som)	mg/kg ds	1,1	0,22	0,55	0,2
styreen	mg/kg ds	1,1	0,22	0,55	0,2
Alkanen					
n-hexaan	mg/kg ds	5,5	1,1	2,75	0,5
n-heptaan	mg/kg ds	5,5	1,1	2,75	1
n-octaan	mg/kg ds	5,5	1,1	2,75	1
Chloorkoolwaterstoffen					
dichloormethaan	mg/kg ds	0,23	0,05	0,12	0,1
trichloormethaan	mg/kg ds	0,23	0,05	0,12	0,1
tetrachloormethaan	mg/kg ds	0,23	0,05	0,12	0,1
vinylchloride	mg/kg ds				0,1
1,1-dichloorethaan	mg/kg ds				0,1
1,2-dichloorethaan	mg/kg ds	0,23	0,05	0,12	0,1
cis-1,2-dichlooretheen	mg/kg ds	0,23	0,05	0,12	0,1
trans-1,2-dichlooretheen	mg/kg ds	0,23	0,05	0,12	0,1
1,1,1-trichloorethaan	mg/kg ds	0,23	0,05	0,12	0,1
1,1,2-trichloorethaan	mg/kg ds	0,23	0,05	0,12	0,1
trichlooretheen	mg/kg ds	0,23	0,05	0,12	0,1
tetrachlooretheen	mg/kg ds	0,23	0,05	0,12	0,1

	Eenheid	Normw. Vlarema 2.3.1.A ⁽¹⁾	1/5 norm Vlarema 2.3.1.A	1/2 norm Vlarema 2.3.1.A	Rapportagegrens
monochloorbenzeen	mg/kg ds	0,23	0,05	0,12	0,1
1,2-dichloorbenzeen	mg/kg ds	0,23	0,05	0,12	0,1
1,3-dichloorbenzeen	mg/kg ds	0,23	0,05	0,12	0,1
1,4-dichloorbenzeen	mg/kg ds	0,23	0,05	0,12	0,1
trichloorbenzeen (som)	mg/kg ds	0,23	0,05	0,12	0,1
tetrachloorbenzeen (som)	mg/kg ds	0,23	0,05	0,12	0,05
pentachloorbenzeen	mg/kg ds	0,23	0,05	0,12	0,05
hexachloorbenzeen	mg/kg ds	0,23	0,05	0,12	0,05
Polycyclische aromatische koolwaterstoffen					
naftaleen	mg/kg ds	2,3	0,46	1,15	0,5
benzo(a)pyreen	mg/kg ds	1,1	0,22	0,55	0,2
fenantreen	mg/kg ds	0,9	0,18	0,45	0,2
fluoranteen	mg/kg ds	2,3	0,46	1,15	0,5
benzo(a)antraceen	mg/kg ds	0,68	0,14	0,34	0,1
chryseen	mg/kg ds	1,7	0,34	0,85	0,3
benzo(b)fluoranteen	mg/kg ds	2,3	0,46	1,15	0,5
benzo(k)fluoranteen	mg/kg ds	2,3	0,46	1,15	0,5
benzo(ghi)peryleen	mg/kg ds	1,1	0,22	0,55	0,2
indeno(1,2,3-cd)pyreen	mg/kg ds	1,1	0,22	0,55	0,2
Minerale olie					
Fractie C10-C20	mg/kg ds	560	112	280	100
Fractie C20-C40	mg/kg ds	5600	1120	2800	1000
Polychloorbifenylen (som 7 PCB's)					
Som 7 PCB's	µg/kg ds	800	160	400	
PCB 28	µg/kg ds				25
PCB 52	µg/kg ds				25
PCB 101	µg/kg ds				25
PCB 118	µg/kg ds				25
PCB 153	µg/kg ds				25
PCB 138	µg/kg ds				25
PCB 180	µg/kg ds				25

(1) Vlarea Bijlage 2.3.1. Voorwaarden inzake samenstelling en gebruik als meststof of bodemverbeterend middel

(2) Stalen met minder dan 2% droge stof (vs = verse stof)

	Eenheid	Normw. Vlarema 2.3.1.A ⁽¹⁾	1/5 norm Vlarema 2.3.1.A	1/2 norm Vlarema 2.3.1.A	Rapportagegrens
Monocyclische aromatische koolwaterstoffen					
benzeen	µg/kg vs	22	4,4	11	4
tolueen	µg/kg vs	22	4,4	11	4
ethylbenzeen	µg/kg vs	22	4,4	11	4
xylenen (som)	µg/kg vs	22	4,4	11	4
styreen	µg/kg vs	22	4,4	11	4
Alkanen					
n-hexaan	µg/kg vs	110	22	55	20

	Eenheid	Normw. Vlarema 2.3.1.A (1)	1/5 norm Vlarema 2.3.1.A	1/2 norm Vlarema 2.3.1.A	Rapportage- grens
n-heptaan	µg/kg vs	110	22	55	20
n-octaan	µg/kg vs	110	22	55	20
Chloorkoolwaterstoffen					
dichloormethaan	µg/kg vs	4,6	1	2,4	2
trichloormethaan	µg/kg vs	4,6	1	2,4	2
tetrachloormethaan	µg/kg vs	4,6	1	2,4	2
vinylchloride	µg/kg vs				2
1,1-dichloorethaan	µg/kg vs				2
1,2-dichloorethaan	µg/kg vs	4,6	1	2,4	2
cis-1,2-dichlooretheen	µg/kg vs	4,6	1	2,4	2
trans-1,2-dichlooretheen	µg/kg vs	4,6	1	2,4	2
1,1,1-trichloorethaan	µg/kg vs	4,6	1	2,4	2
1,1,2-trichloorethaan	µg/kg vs	4,6	1	2,4	2
trichlooretheen	µg/kg vs	4,6	1	2,4	2
tetrachlooretheen	µg/kg vs	4,6	1	2,4	2
monochloorbenzeen	µg/kg vs	4,6	1	2,4	2
1,2-dichloorbenzeen	µg/kg vs	4,6	1	2,4	2
1,3-dichloorbenzeen	µg/kg vs	4,6	1	2,4	2
1,4-dichloorbenzeen	µg/kg vs	4,6	1	2,4	2
trichloorbenzeen (som)	µg/kg vs	4,6	1	2,4	2
tetrachloorbenzeen (som)	µg/kg vs	4,6	1	2,4	1
pentachloorbenzeen	µg/kg vs	4,6	1	2,4	1
hexachloorbenzeen	µg/kg vs	4,6	1	2,4	1
Polycyclische aromatische koolwaterstoffen					
naftaleen	µg/kg vs	46	9,2	23	10
benzo(a)pyreen	µg/kg vs	22	4,4	11	4
fenantreen	µg/kg vs	18	3,6	9	4
fluoranteen	µg/kg vs	46	9,2	23	10
benzo(a)antraceen	µg/kg vs	13,6	2,8	6,8	2
chryseen	µg/kg vs	34	6,8	17	7
benzo(b)fluoranteen	µg/kg vs	46	9,2	23	10
benzo(k)fluoranteen	µg/kg vs	46	9,2	23	10
benzo(ghi)peryleen	µg/kg vs	22	4,4	11	4
indeno(1,2,3-cd)pyreen	µg/kg vs	22	4,4	11	4
Minerale olie					
Fractie C10-C20	mg/kg vs	11,2	2,2	5,6	5
Fractie C20-C40	mg/kg vs	112	22,4	56	20
Polychloorbifenylen (som 7 PCB's)					
Som 7 PCB's	µg/kg vs	16	3,2	8	3.5
PCB 28	µg/kg vs				0,5
PCB 52	µg/kg vs				0,5
PCB 101	µg/kg vs				0,5
PCB 118	µg/kg vs				0,5
PCB 153	µg/kg vs				0,5
PCB 138	µg/kg vs				0,5

	Eenheid	Normw. Vlarema 2.3.1.A ⁽¹⁾	1/5 norm Vlarema 2.3.1.A	1/2 norm Vlarema 2.3.1.A	Rapportagegrens
PCB 180	µg/kg vs				0,5

D.4 Pakket A.3.1 Gebruik als bouwstof – pasteus en vast

Metalen (totaalconcentratie)			
Parameter	Eenheid	Norm	Rapportagegrens*
		Waarden vrij gebruik van uitgegraven bodem Cfr Bijlage V Vlarebo	
Arseen	mg/kg ds	35	10
Cadmium	mg/kg ds	1.2	0,5
Chroom	mg/kg ds	91	20
Koper	mg/kg ds	72	10
Kwik	mg/kg ds	1.7	0,1
Lood	mg/kg ds	120	20
Nikkel	mg/kg ds	56	10
Zink	mg/kg ds	200	20

* Rapportagegrens enkel van toepassing voor analyse van afvalstoffen voor gebruik als bouwstof volgens Artikel 2.3.2.1 van Vlarema:

Rekening houdend met de geldende voorwaarden voor werken of bouwstoffen moeten de volgende voorwaarden om afvalstoffen als grondstof te gebruiken als bouwstof worden nageleefd :

1. *de maximale totaalconcentratie aan metalen, voor gebruik als bouwstoffen, bepaald in bijlage 2.3.2.A, is een richtwaarde. Voor de metalen waarbij de totaalconcentraties lager zijn dan de waarden voor vrij gebruik van uitgegraven bodem, vermeld in bijlage V van het VLAREBO, moet de uitloogbaarheid niet bepaald worden.*

Uitloogbaarheid metalen (kolomtest CMA/2/II/A.9.1 bij L/S=10 l/kg ds)						
	Norm mg/kg ds	Norm µg/l	1/5 norm µg/l	1/2 norm µg/l	RG µg/l	RG mg/kg ds
Arseen	0,8	80	16	40	15	0,15
Cadmium	0,03	3	0,6	1,5	1,5	0,015
Chroom	0,5	50	10	25	10	0,1
Koper	0,5	50	10	25	10	0,1
Kwik	0,02	2	0,4	1	0,5	0,005
Lood	1,3	130	26	65	20	0,2
Nikkel	0,75	75	15	37,5	10	0,1
Zink	2,8	280	56	140	50	0,5

	Eenheid	Normw. Vlarema 2.3.2.A ⁽¹⁾	1/5 norm Vlarema 2.3.2.A	Rapportage- grens
Monocyclische aromatische koolwaterstoffen				
benzeen	mg/kg ds	0,5	0,1	0,2
tolueen	mg/kg ds	15	3	0,2
ethylbenzeen	mg/kg ds	5	1	0,2
xylenen (som)	mg/kg ds	15	3	0,2
styreen	mg/kg ds	1,5	0,3	0,2
Alkanen				
n-hexaan	mg/kg ds	1	0,25	0,5
n-heptaan	mg/kg ds	25	5	1
n-octaan	mg/kg ds	90	18	1
Polycyclische aromatische koolwaterstoffen				
naftaleen	mg/kg ds	20	4	0,5
benzo(a)pyreen	mg/kg ds	8,5	1,7	0,2
fenantreen	mg/kg ds	30	6	0,2
fluoranteen	mg/kg ds	40	8	0,5
benzo(a)antraceen	mg/kg ds	35	7	0,1
chryseen	mg/kg ds	400	80	0,3
benzo(b)fluoranteen	mg/kg ds	55	11	0,5
benzo(k)fluoranteen	mg/kg ds	55	11	0,5
benzo(ghi)peryleen	mg/kg ds	35	7	0,2
indeno(1,2,3-cd)pyreen	mg/kg ds	35	7	0,2
Minerale olie	mg/kg ds	1000	200	100
Polychloorbifenylen (som 7 PCB's)				
Som 7 PCB's	µg/kg ds	500	100	
PCB 28	µg/kg ds			15
PCB 52	µg/kg ds			15
PCB 101	µg/kg ds			15
PCB 118	µg/kg ds			15
PCB 153	µg/kg ds			15
PCB 138	µg/kg ds			15
PCB 180	µg/kg ds			15

(1) Vlarea Bijlage 2.3.2.Voorwaarden inzake samenstelling voor gebruik als bouwstof

D.5 Pakket A.4 Verbranden – olie, pasteus en vast

Parameter	Eenheid	Norm of grenswaarde voor olie ⁽¹⁾	RG olie	RG pasteus	RG as/slakken	Norm hout	RG hout
Watergehalte	m/m %	(1,2%)	niet relevant	niet relevant	niet relevant		niet relevant
Vlampunt	°C	(> 55°C)	40°C	nvt	nvt		nvt
Gloeiverlies	m/m% ds	5	nvt	niet relevant	niet relevant		nvt
TOC	m/m% ds	3	nvt	1%	1%		nvt
EOX	mg/kg ds	1000	200	200	200		
Pentachloorfenol (PCP)	mg/kg ds		nvt	nvt	nvt	3	0,6
Benzo(a)pyreen	mg/kg ds		nvt	nvt	nvt	0,5	0,1
Calorische waarde	mg/kg ds		niet relevant	niet relevant	nvt		niet relevant
Chloriden	mg/kg ds	1%	150	150	nvt	600	150
Fluoriden	mg/kg ds		40	40	nvt	30	10
Zwavel	mg/kg ds	(0,3%)	100	100	nvt		100
Metalen (totaalconcentratie) ⁽²⁾							
Cadmium	mg/kg ds		5	5			
Thallium	mg/kg ds		20	20			
Kwik	mg/kg ds		0,5	0,5			
Antimoon	mg/kg ds		20	20			
Arseen	mg/kg ds		20	20		2	1
Lood	mg/kg ds		20	20		90	10
Chroom	mg/kg ds		20	20		30	5
Kobalt	mg/kg ds		20	20			
Koper	mg/kg ds		20	20		20	5
Mangaan	mg/kg ds		20	20			
Nikkel	mg/kg ds		20	20			
Vanadium	mg/kg ds		20	20			
Tin	mg/kg ds		20	20			

Nvt: niet van toepassing

(1) Vroegere grenswaarden Vlareem voor afgewerkte olie staan vermeld tussen haakjes

(2) Vroegere grenswaarde Vlareem voor afgewerkte olie voor de parameter zware metalen: som van Cd, Ni, Pb, Cr, Cu en V is kleiner of gelijk aan 60 mg/kg.

Parameter	Eenheid	Rapportagegrens
Som 7 congenen	mg/kg ds	
PCB 28	mg/kg ds	0,3
PCB 52	mg/kg ds	0,3
PCB 101	mg/kg ds	0,3
PCB 118	mg/kg ds	0,3
PCB 138	mg/kg ds	0,3
PCB 153	mg/kg ds	0,3
PCB 180	mg/kg ds	0,3

D.6 Pakket A.5.1 stortplaatsen – pasteus en vast

Parameter	Eenheid	Normw	1/5 norm	1/2 norm	Rapportagegrens
Droogrest	m/m%				niet relevant
Minerale olie met GC-FID	mg/kg ds	500	100	250	100
Oplosmiddelen (aspecifiek)	%	1	0,2	0,5	0,2
EOX	mg Cl/kg ds	1000	200	500	200
Gloeiverlies	m/m % ds	10%			niet relevant
Totaal organische koolstof (TOC)	m/m% C ds	3%			1%
Steekvastheid					niet relevant

1-stapsschudproef (CMA/2/II/A.12) met bepaling in eluaat van:						
Parameter	Eenheid	Normw	1/5 norm	1/2 norm	Rapportagegrens	mg/kg ds bij L/S 10
pH	-				niet relevant	niet relevant
Arsen	µg/l	50	10	25	15	0,15
Barium	µg/l	2000	400	1000	400	4
Lood	µg/l	50	10	25	20	0,2
Cadmium	µg/l	4	0,8	2	1,5	0,015
Chroom totaal	µg/l	50	10	25	10	0,1
Chroom VI	µg/l	500	100	250	100	1
Koper	µg/l	200	40	100	40	0,4
Nikkel	µg/l	40	8	20	10	0,1
Kwik	µg/l	1	0,2	0,5	0,5	0,005
Zink	µg/l	400	80	200	50	0,5
Molybdeen	µg/l	50	10	25	15	0,15
Antimoon	µg/l	6	1,2	3	3	0,03
Seleen	µg/l	10	2	5	5	0,05
Fluoride	mg/l	1	0,2	0,5	0,2	2
Cyanide	mg/l	1	0,2	0,5	0,2	2
Chloride	mg/l	80	16	40	20	200
Sulfaat	mg/l	100	20	50	20	200
Ammonium	mg/l	1000	200	500	200	2000
Nitriet	mg/l	30	6	3	6	60
Totaal opgeloste vaste stoffen (TDS)	mg/l	400	80	200	100	1000
Opgeloste organ. koolstof (DOC)	mg/l	50	10	25	10	100
Fenolindex	µg/l	100	20	50	20	0.2

D.7 Pakket A.5.2 stortplaatsen – pasteus en vast

Parameter	Eenheid	Normw*	1/5 norm	1/2 norm	Rapportagegrens
Monocyclische aromatische koolwaterstoffen					
Som BTEX	mg/kg ds	6	1,2	3	1
Benzeen	mg/kg ds	0,5	0,1	0,25	0,2
Tolueen	mg/kg ds	6	1,2	3	0,2
Ethylbenzeen	mg/kg ds	5	1	2,5	0,2
Xylenen (som)	mg/kg ds	6	1,2	3	0,2
Styreen	mg/kg ds	1,5	0,3	0,75	0,2
Polycyclische aromatische koolwaterstoffen					
Naftaleen	mg/kg ds	20	4	10	0,5
Benzo(a)pyreen	mg/kg ds	8,5	1,7	4,25	0,2
Fenantreen	mg/kg ds	30	6	15	0,2
Fluoranteen	mg/kg ds	40	8	20	0,5
Benzo(a)antraceen	mg/kg ds	35	7	17,5	0,1
Chryseen	mg/kg ds	400	80	200	0,3
Benzo(b)fluoranteen	mg/kg ds	55	11	27,5	0,5
Benzo(k)fluoranteen	mg/kg ds	55	11	27,5	0,5
Benzo(ghi)peryleen	mg/kg ds	35	7	17,5	0,2
Indeno(1,2,3-cd)pyreen	mg/kg ds	35	7	17,5	0,2

* inerte en niet-gevaarlijke afvalstoffen

D.8 Pakket G.1 Grondwater, B.1 Bodem, en B.2 Uitgegraven bodem

GRONDWATER	Eenheid	BSN norm ⁽¹⁾	Richtw. ⁽²⁾	1/5 BSN	1/5 RW	1/2 RW	Rapportagegrens
Metalen							
Arseen	µg/l	20	12	4	2,4	6	10
Cadmium	µg/l	5	3	1	0,6	1,5	1,5
Chroom	µg/l	50	30	10	6	15	10
Koper	µg/l	100	60	20	12	30	20
Kwik	µg/l	1	0,6	0,2	0,12	0,3	0,2
Lood	µg/l	20	12	4	2,4	6	10
Nikkel	µg/l	40	24	8	4,8	12	10
Zink	µg/l	500	300	100	60	150	50
Chroom(VI)	µg/l						15
Petroleumkoolwaterstoffen							
benzeen	µg/l	10	2	2	0,4	1	1
tolueen	µg/l	700	20	140	4	10	4
ethylbenzeen	µg/l	300	20	60	4	10	4
m+p-xyleen	µg/l						2
o-xyleen	µg/l						1
xylenen (som)	µg/l	500	20	100	4	10	
styreen	µg/l	20	10	4	2	5	2
MTBE	µg/l	300	20	60	4	10	4
Minerale olie	µg/l	500	300	100	60	150	100
Gechloroerde solventen							
dichloormethaan	µg/l	20	5	4	1	2,5	2,5
tetrachloormethaan	µg/l	2	1,2	0,4	0,2	0,6	0,6
tetrachlooretheen	µg/l	40	5	8	1	2,5	1
trichlooretheen	µg/l	70	5	14	1	2,5	1
1,1,1-trichloorethaan	µg/l	500	5	100	1	2,5	1
1,1,2-trichloorethaan	µg/l	12	5	2,4	1	2,5	1
1,1-dichloorethaan	µg/l	330	5	66	1	2,5	1
cis-1,2-dichlooretheen	µg/l						1,2
trans-1,2-dichlooretheen	µg/l						1,2
1,2-dichloorethenen (som)	µg/l		5		1	2,5	
1,2-dichloorethaan	µg/l	30	5	6	1	2,5	1
vinylchloride	µg/l	5	2	1	0,4	1	1
trichloormethaan	µg/l	200	5	40	1	2,5	1
monochloorbenzeen	µg/l	300	5	60	1	2,5	1
1,2-dichloorbenzeen	µg/l	1000	5	200	1	2,5	1
1,3-dichloorbenzeen	µg/l	1000	5	200	1	2,5	1
1,4-dichloorbenzeen	µg/l	300	5	60	1	2,5	1

GRONDWATER	Eenheid	BSN norm ⁽¹⁾	Richtw. ⁽²⁾	1/5 BSN	1/5 RW	1/2 RW	Rapportagegrens
Matig vluchtige chloorbenzenen							
1,2,3-trichloorbenzeen ⁽³⁾	µg/l	20	5	4	1	2,5	1
1,2,4-trichloorbenzeen ⁽³⁾	µg/l	20	5	4	1	2,5	1
1,3,5-trichloorbenzeen ⁽³⁾	µg/l	20	5	4	1	2,5	1
trichloorbenzenen (som) ⁽³⁾	µg/l						
1,2,3,5+1,2,4,5-tetrachloorbenzeen	µg/l	18	10	3,6	2	5	2
1,2,3,4-tetrachloorbenzeen	µg/l	9	5	1,8	1	2,5	1
tetrachloorbenzenen (som)	µg/l						
pentachloorbenzeen	µg/l	2,4	1,4	0,5	0,3	0,7	0,3
hexachloorbenzeen	µg/l	1	0,6	0,2	0,1	0,3	0,1
Polycyclische aromatische koolwaterstoffen							
naftaleen	µg/l	60	20	12	4	10	2
benzo(a)pyreen	µg/l	0,7	0,4	0,14	0,1	0,2	0,1
fenantreen	µg/l	120	20	24	4	10	1
fluoranteen	µg/l	4	2	0,8	0,4	1	0,2
benzo(a)antraceen	µg/l	7	2	1,4	0,4	1	0,2
chryseen	µg/l	1,5	0,9	0,3	0,2	0,5	0,1
benzo(b)fluoranteen	µg/l	1,2	0,7	0,24	0,1	0,4	0,1
benzo(k)fluoranteen	µg/l	0,76	0,4	0,15	0,1	0,2	0,1
benzo(ghi)peryleen	µg/l	0,26	0,1	0,05	0,02	0,05	0,05
indeno(1,2,3-cd)pyreen	µg/l	0,1	0,06	0,2	0,01	0,03	0,03
antraceen	µg/l	75	20	15	4	10	0,5
fluoreen	µg/l	120	20	24	4	10	0,5
dibenzo(a,h)antraceen	µg/l	0,5	0,3	0,1	0,06	0,15	0,06
acenafteen	µg/l	180	20	36	4	10	0,5
acenaftyleen	µg/l	70	20	14	4	10	0,5
pyreen	µg/l	90	20	18	4	10	0,5
Cyaniden							
Cyanide-totaal	µg/l	70	40	14	8	20	10
Organochloorpesticiden							
aldrin	µg/l						0,01
dieldrin	µg/l						0,01
aldrin+dieldrin	µg/l	0,03	0,02	0,006	0,004	0,01	
cis-chloordaan	µg/l						0,03
trans-chloordaan	µg/l						0,03
chloordaan (cis+trans)	µg/l	0,2	0,12	0,04	0,024	0,06	
o,p'-DDD	µg/l						0,04
p,p'-DDD	µg/l						0,04
o,p'-DDE	µg/l						0,04
p,p'-DDE	µg/l						0,04
o,p'-DDT	µg/l						0,04
p,p'-DDT	µg/l						0,04
DDD+DDE+DDT	µg/l	2	1,2	0,4	0,24	0,6	

GRONDWATER	Eenheid	BSN norm ⁽¹⁾	Richtw. ⁽²⁾	1/5 BSN	1/5 RW	1/2 RW	Rapportagegrens
lindaan (α -isomeer)	$\mu\text{g/l}$	0,06	0,03	0,01	0,006	0,015	0,02
lindaan (β -isomeer)	$\mu\text{g/l}$	0,2	0,12	0,04	0,024	0,06	0,025
lindaan (γ -isomeer)	$\mu\text{g/l}$	2	1,2	0,4	0,24	0,6	0,25
α -endosulfan	$\mu\text{g/l}$						0,07
β -endosulfan	$\mu\text{g/l}$						0,07
endosulfansulfaat	$\mu\text{g/l}$						0,07
endosulfan(α + β +sulfaat)	$\mu\text{g/l}$	1,8	1	0,36	0,2	0,5	
Trimethylbenzenen							
1,2,3-trimethylbenzeen	$\mu\text{g/l}$	150	-	30	-	-	10
1,2,4-trimethylbenzeen	$\mu\text{g/l}$	150	-	30	-	-	10
1,3,5-trimethylbenzeen	$\mu\text{g/l}$	150	-	30	-	-	10
Chloorfenolen							
2,4,6-trichloorfenol	$\mu\text{g/l}$	200	-	40	-	-	1
pentachloorfenol	$\mu\text{g/l}$	9	-	1,8	-	-	1
2-chloorfenol	$\mu\text{g/l}$	15	-	3	-	-	1
2,4-dichloorfenol	$\mu\text{g/l}$	9	-	1,8	-	-	1
2,4,5-trichloorfenol	$\mu\text{g/l}$	300	-	60	-	-	1
2,3,4,6-tetrachloorfenol	$\mu\text{g/l}$	90	-	18	-	-	1

(1) BSN: bodemsaneringsnorm

(2) Richtwaarde bijlage II: Vlarebo 2008, bijlage II: Richtwaarden voor de bodemkwaliteit

(3) Volgens CMA/3/I

BODEM		BSN norm⁽¹⁾	Richtw.⁽²⁾	1/5 BSN	1/5 RW	1/2 RW	Rapportage grens
<i>Klei</i>	%	(2%)	(2%)				2%
Organisch materiaal							
Org.mat.- TOC	%	(1%)	(1%)				1%
Org.mat.- Dichromaatt	%	(1%)	(1%)				1%
Metalen							
Arseen	mg/kg ds	58	35	11,6	7	17,5	10
Cadmium	mg/kg ds	2	1,2	0,4	0,24	0,6	0,5
Chroom	mg/kg ds	130	91	26	18,2	45,5	20
Koper	mg/kg ds	120	72	24	14,4	36	10
Kwik	mg/kg ds	2,9	1,7	0,58	0,34	0,85	0,3
Lood	mg/kg ds	200	120	40	24	60	20
Nikkel	mg/kg ds	93	56	18,6	11,2	28	10
Zink	mg/kg ds	333	200	66,6	40	100	20
Petroleumkoolwaterstoffen							
benzeen	mg/kg ds	0,5	0,3	0,1	0,06	0,15	0,05
tolueen	mg/kg ds	4	1,6	0,8	0,32	0,8	0,3
ethylbenzeen	mg/kg ds	2	0,8	0,4	0,16	0,4	0,15
m+p-xyleen	mg/kg ds						0,1
o-xyleen	mg/kg ds						0,05
xylenen (som)	mg/kg ds	3	1,2	0,6	0,24	0,6	
styreen	mg/kg ds	0,8	0,32	0,16	0,064	0,16	0,05
hexaan	mg/kg ds	1,5	0,6	0,3	0,12	0,3	0,1
heptaan	mg/kg ds	25	10	5	2	5	0,5
octaan	mg/kg ds	75	30	15	6	15	0,5
MTBE	mg/kg ds	2	1	0,4	0,2	0,5	0,2
Minerale olie	mg/kg ds	1000	300	200	60	150	50
Gechloroerde solventen							
dichloormethaan	mg/kg ds	0,13	0,05	0,026	0,01	0,025	0,025
tetrachloormethaan	mg/kg ds	0,1	0,04	0,02	0,008	0,02	0,02
tetrachlooretheen	mg/kg ds	0,7	0,28	0,14	0,056	0,14	0,05
trichlooretheen	mg/kg ds	0,65	0,26	0,13	0,052	0,13	0,05
1,1,1-trichloorethaan	mg/kg ds	10	4	2	0,8	2	0,5
1,1,2-trichloorethaan	mg/kg ds	0,2	0,08	0,04	0,016	0,04	0,04
1,1-dichloorethaan	mg/kg ds	2	0,08	0,4	0,016	0,04	0,04
cis-1,2-dichlooretheen	mg/kg ds						0,04
trans-1,2-dichlooretheen	mg/kg ds						0,04
1,2-dichloorethenen (som)	mg/kg ds	0,4	0,16	0,08	0,032	0,08	
1,2-dichloorethaan	mg/kg ds	0,1	0,06	0,02	0,012	0,03	0,03
vinylchloride	mg/kg ds	0,1	0,06	0,02	0,012	0,03	0,03
trichloormethaan	mg/kg ds	0,1	0,06	0,02	0,012	0,03	0,03
monochloorbenzeen	mg/kg ds	2,5	1	0,5	0,2	0,5	0,2
1,2-dichloorbenzeen	mg/kg ds	35	14	7	2,8	7	0,5
1,3-dichloorbenzeen	mg/kg ds	40	16	8	3,2	8	0,5
1,4-dichloorbenzeen	mg/kg ds	4	1,6	0,8	0,32	0,8	0,3

BODEM		BSN norm⁽¹⁾	Richtw.⁽²⁾	1/5 BSN	1/5 RW	1/2 RW	Rapportagegrens
Matig vluchtige chloorbenzenen							
1,2,3-trichloorbenzeen	mg/kg ds		0,2		0,04	0,1	0,04
1,2,4-trichloorbenzeen	mg/kg ds		0,2		0,04	0,1	0,04
1,3,5-trichloorbenzeen	mg/kg ds		0,2		0,04	0,1	0,04
trichloorbenzenen (som)	mg/kg ds	0,5		0,1			
1,2,3,5+1,2,4,5-tetrachloorbenzeen	mg/kg ds		0,08		0,016	0,04	0,04
1,2,3,4-tetrachloorbenzeen	mg/kg ds		0,04			0,02	0,02
Tetrachloorbenzenen (som)	mg/kg ds	0,1		0,02			
pentachloorbenzeen	mg/kg ds	0,5	0,2	0,1	0,04	0,1	0,04
hexachloorbenzeen	mg/kg ds	0,1	0,06	0,02	0,012	0,03	0,03
Polycyclische aromatische koolwaterstoffen							
naftaleen	mg/kg ds	1,5	0,8	0,3	0,16	0,4	0,15
benzo(a)pyreen	mg/kg ds	0,5	0,3	0,1	0,06	0,15	0,06
fenantreen	mg/kg ds	60	30	12	6	15	0,2
fluoranteen	mg/kg ds	20	10,1	4	2,02	5,05	0,2
benzo(a)antracene	mg/kg ds	5	2,5	1	0,5	1,25	0,2
chryseen	mg/kg ds	10	5,1	2	1,02	2,55	0,2
benzo(b)fluoranteen	mg/kg ds	2	1,1	0,4	0,22	0,55	0,1
benzo(k)fluoranteen	mg/kg ds	1	0,6	0,2	0,12	0,3	0,1
benzo(ghi)peryleen	mg/kg ds	160	35	32	7	17,5	0,2
indeno(1,2,3-cd)pyreen	mg/kg ds	1	0,55	0,2	0,11	0,275	0,1
antracene	mg/kg ds	3	1,5	0,6	0,3	0,75	0,1
fluoreen	mg/kg ds	45	19	9	3,8	9,5	0,1
dibenzo(a,h)antracene	mg/kg ds	0,5	0,3	0,1	0,06	0,15	0,06
acenafteen	mg/kg ds	9	4,6	1,8	0,92	2,3	0,1
acenaftyleen	mg/kg ds	1	0,6	0,2	0,12	0,3	0,1
pyreen	mg/kg ds	125	62	25	12,4	31	0,2
Cyaniden							
Cyanide-totaal	mg/kg ds						
Cyanide-vrije	mg/kg ds	5	3	1	0,6	1,5	1
Cyanide-niet-chl.ox. (Tot.CN-vrije CN)	mg/kg ds	5	3	1	0,6	1,5	1
Trimethylbenzenen							
1,2,3-trimethylbenzeen	mg/kg ds	0,81	-	0,16	-	-	0,1
1,2,4-trimethylbenzeen	mg/kg ds	1,3	-	0,26	-	-	0,1
1,3,5-trimethylbenzeen	mg/kg ds	0,61	-	0,12	-	-	0,1
Chloorfenolen							
2,4,6-trichloorfenol	mg/kg ds	0,64	-	0,13	-	-	0,1
pentachloorfenol	mg/kg ds	0,25	-	0,05	-	-	0,1
2-chloorfenol	mg/kg ds	3,93	-	0,79	-	-	0,1
2,4-dichloorfenol	mg/kg ds	0,67	-	0,13	-	-	0,1
2,4,5-trichloorfenol	mg/kg ds	24	-	4,8	-	-	0,1
2,3,4,6-tetrachloorfenol	mg/kg ds	1,79	-	0,36	-	-	0,1

(1) BSN: bodemsaneringsnorm

(2) Richtwaarde bijlage II: Vlarebo 2008, bijlage II: Richtwaarden voor de bodemkwaliteit

UITGEGRAVEN BODEM	Norm mg/kg ds	Norm µg/l	1/5 norm µg/l	1/2 norm µg/l	RG µg/l	RG mg/kg ds
<i>Uitloogbaarheidswaarden</i>						
Arseen	0,2	20	4	10	10	0,1
Cadmium	0,015	1,5	0,3	0,75	0,75	0,0075
Chroom	0,1	10	2	5	5	0,05
Koper	0,2	20	4	10	10	0,1
Nikkel	0,4	40	8	20	10	0,1
Lood	0,4	40	8	20	10	0,1
Zink	0,7	70	14	35	20	0,2
Kwik	0,003	0,3	0,06	0,15	0,15	0,0015

UITGEGRAVEN BODEM	Eenheid	BSN norm ⁽¹⁾	Richtw. Bijlage II ⁽²⁾	1/5 BSN	1/5 RW	1/2 RW	Rapportage- grens
<i>Polychloorbifenylen (som 7 PCB's)</i>							
Som 7 PCB's	µg/kg ds		33		6,6	16,5	
PCB 28	µg/kg ds						2
PCB 52	µg/kg ds						2
PCB 101	µg/kg ds						2
PCB 118	µg/kg ds						2
PCB 153	µg/kg ds						2
PCB 138	µg/kg ds						2
PCB 180	µg/kg ds						2

(1) BSN: bodemsaneringsnorm;

(2) Richtwaarde: Vlarebo, bijlage II: Richtwaarden voor de bodemkwaliteit

D.9 Pakket B.3 Waterbodem

WATERBODEM	Eenheid	Vlarebo Bijlage V	Vlarebo Bijlage VI	1/5 B.V	1/2 B.V	Rapportage- grens
Droogrest	% ds					-
TOC	% C ds	(1%)				1%
Minerale olie	mg/kg ds	300	1000	60	150	100
EOX	mg Cl/kg ds		10	2*	5*	5
Polycyclische aromatische koolwaterstoffen						
naftaleen	mg/kg ds	0,8	20	0,16	0,4	0,15
benzo(a)pyreen	mg/kg ds	0,3	7,2	0,06	0,15	0,06
fenantreen	mg/kg ds	30	30	6	15	0,2
fluoranteen	mg/kg ds	10,1	40	2,02	5,05	0,2
benzo(a)antraceen	mg/kg ds	2,5	30	0,5	1,25	0,2
chryseen	mg/kg ds	5,1	320	1,02	2,55	0,2
benzo(b)fluoranteen	mg/kg ds	1,1	30	0,22	0,55	0,1
benzo(k)fluoranteen	mg/kg ds	0,6	30	0,12	0,3	0,1
benzo(ghi)peryleen	mg/kg ds	35	35	7	17,5	0,2
indeno(1,2,3-cd)pyreen	mg/kg ds	0,55	30	0,11	0,275	0,1
antraceen	mg/kg ds	1,5		0,3	0,75	0,1
fluoreen	mg/kg ds	19		3,8	9,5	0,1
dibenzo(a,h)antraceen	mg/kg ds	0,3		0,06	0,15	0,06
acenaftteen	mg/kg ds	4,6		0,92	2,3	0,1
acenaftyleen	mg/kg ds	0,6		0,12	0,3	0,1
pyreen	mg/kg ds	62		12,4	31	0,2
Polychloorbifenylen (PCB)						
Som 7 congenere	mg/kg ds	0,033	0,5	0,007	0,017	
PCB 28	mg/kg ds					0,002
PCB 52	mg/kg ds					0,002
PCB 101	mg/kg ds					0,002
PCB 118	mg/kg ds					0,002
PCB 153	mg/kg ds					0,002
PCB 138	mg/kg ds					0,002
PCB 180	mg/kg ds					0,002
Organochloorpesticiden **						
alfa-HCH	mg/kg ds					0,01
gamma-HCH	mg/kg ds					0,01
beta-HCH	mg/kg ds					0,01
o,p'-DDE	mg/kg ds					0,01
p,p'-DDE	mg/kg ds					0,01
o,p'-DDD	mg/kg ds					0,01
o,p'-DDT	mg/kg ds					0,01
p,p'-DDD	mg/kg ds					0,01
p,p'-DDT	mg/kg ds					0,01
gamma-chloordaan	mg/kg ds					0,01
alfa-chloordaan	mg/kg ds					0,01
alfa-endosulfan	mg/kg ds					0,05
beta-endosulfan	mg/kg ds					0,05
endosulfansulfaat	mg/kg ds					0,01
dieldrin	mg/kg ds					0,01
aldrin	mg/kg ds					0,02

Vlarebo Bijlage V. Waarden voor vrij gebruik van uitgegraven bodem

*Vlarebo Bijlage VI. Waarden voor het gebruik van uitgegraven bodem als bouwkundig bodemgebruik of in vormvast product.

** De eisen aan de rapportagegrenzen voor OCP zijn van toepassing in het kader van het gebruik van bagger- en ruimingsspecie (waterbodem) als bodem

D.10 Pakket A.7 Asbest

De rapportagegrens bedraagt 2 mg/kg ds in het geval geen asbest wordt gevonden en bedraagt 20 mg/kg ds indien een kleine hoeveelheid (< 2 mg/kg) niet-hechtgebonden asbest wordt gedetecteerd.

BIJLAGE E MINIMALE EISEN MET BETREKKING TOT MEETONZEKERHEDEN

De erkende laboratoria en de VITO hebben in het kader van de ISO 17025 meetonzekerheden afgeleid voor de analyseparameters die onder de erkenning vallen. Door de VITO werden deze verzameld en verwerkt. Er is bij de verwerking vanuit gegaan dat deze data eveneens de monstervoorbehandeling omvatten. De resultaten werden besproken in de overeenkomstige werkgroepen.

E.1 Pakket A.2.1 Gebruik als meststof/bodemverbeterend middel - Compost

Parameters	Eenheden	U (%)
Vocht	gew.% op vers gewicht	10%
pH		10%
Organische stof	gew. % op vers gewicht	30%
Totale stikstof	gew.% N op vers gewicht	30%
Ammoniakale stikstof	mg NH ₄ -N/l compost op v.g.	30%
Nitraat stikstof	mg NO ₃ -N/l compost op v.g.	30%
Geleidbaarheid* bij 25°C *(in 1/5 verdunning)	µS/cm op vers gewicht	30%
Zware metalen		
Arseen	mg/kg d.s.	50%
Cadmium	mg/kg d.s.	50%
Koper	mg/kg d.s.	50%
Lood	mg/kg d.s.	50%
Chroom	mg/kg d.s.	50%
Nikkel	mg/kg d.s.	50%
Zink	mg/kg d.s.	50%
Kwik	mg/kg d.s.	50%
Kiemkrachtige zaden	aantal/l op vers gewicht	-
Steentjes > 5 mm	gew.% op vers gewicht	-
Verontreinigingen* > 2 mm	gew.% op vers gewicht	-
Fytotoxiciteit	%	-
T max	°C	7°C ⁽¹⁾

(1) Absolute grens

E.2 Pakket A.2.1 Gebruik als meststof/bodemverbeterend middel – zuiveringsslib

Parameter	U %
Zuurtegraad	10%
Droogrest	10%
Organische stof (=gloeiverlies)	30%
Stikstof	30%
Difosforpentoxide	30%

E.3 Pakket A.2.2 Gebruik als meststof/bodemverbeterend middel – organische parameters

Parameter	U (%)
Monocyclische aromatische koolwaterstoffen (BTEXS)	
Benzeen	50%
Tolueen	50%
Ethylbenzeen	50%
Xylenen (som)	50%
Styrene	50%
Alkanen	
n-hexaan	50%
n-heptaan	50%
n-octaan	50%
Chloorkoolwaterstoffen	
dichloormethaan	50%
trichloormethaan	50%
tetrachloormethaan	50%
vinylchloride	50%
1,1-dichloorethaan	50%
1,2-dichloorethaan	50%
cis-1,2-dichlooretheen	50%
trans-1,2-dichlooretheen	50%
1,1,1-trichloorethaan	50%
1,1,2-trichloorethaan	50%
trichlooretheen	50%
tetrachlooretheen	50%
monochloorbenzeen	50%
1,2-dichloorbenzeen	50%
1,3-dichloorbenzeen	50%
1,4-dichloorbenzeen	50%
trichloorbenzeen (som)	50%
tetrachloorbenzeen (som)	50%
pentachloorbenzeen	50%
hexachloorbenzeen	50%
Polycyclische aromatische koolwaterstoffen	
Naftaleen	50%
Benzo(a)pyreen	50%
Fenantreen	50%
Fluoranteen	50%
Benzo(a)antraceen	50%
Chryseen	50%
Benzo(b)fluoranteen	50%
Benzo(k)fluoranteen	50%
Benzo(ghi)peryleen	50%
Indeno(1,2,3-cd)pyreen	50%
Minerale olie	50%
Polychloorbifenylen (som 7 PCB's)	
PCB 28	50%
PCB 52	50%
PCB 101	50%
PCB 118	50%

Parameter	U (%)
PCB 153	50%
PCB 138	50%
PCB 180	50%

E.4 Pakket A.3.1 Gebruik als bouwstof – pasteus en vast

Parameter	U %
Metalen (totaalconcentratie)	
Arseen	50%
Cadmium	50%
Chroom	50%
Koper	50%
Kwik	50%
Lood	50%
Nikkel	50%
Zink	50%
Uitloogbaarheid metalen (kolomtest CMA/2/II/A.9.1 bij L/S=10 l/kg ds)	
Arseen	70%
Cadmium	70%
Chroom	70%
Koper	70%
Kwik	-
Lood	70%
Nikkel	70%
Zink	70%

Parameter	U (%)
Monocyclische aromatische koolwaterstoffen (BTEXS)	
Benzeen	50%
Tolueen	50%
Ethylbenzeen	50%
Xylenen (som)	50%
Styrene	50%
Alkanen	
n-hexaan	50%
n-heptaan	50%
n-octaan	50%
Polycyclische aromatische koolwaterstoffen	
Naftaleen	50%
Benzo(a)pyreen	50%
Fenantreen	50%
Fluoranteen	50%
Benzo(a)antraceen	50%
Chryseen	50%
Benzo(b)fluoranteen	50%
Benzo(k)fluoranteen	50%
Benzo(ghi)peryleen	50%
Indeno(1,2,3-cd)pyreen	50%
Minerale olie	50%

Parameter	U (%)
Polychloorbifenylen (som 7 PCB's)	
PCB 28	50%
PCB 52	50%
PCB 101	50%
PCB 118	50%
PCB 153	50%
PCB 138	50%
PCB 180	50%

E.5 Pakket A.4 Verbranden – olie, pasteus en vast

Parameter	U (%)
Watergehalte	10%
Vlampunt	10%
Gloeiverlies	30%
TOC	30%
Calorische waarde	30%
Chloriden	30%
Fluoriden	50%
Zwavel	50%
Metalen (totaalconcentratie)	
Cadmium	50%
Thallium	50%
Kwik	50%
Antimoon	50%
Arseen	50%
Lood	50%
Chroom	50%
Kobalt	50%
Koper	50%
Mangaan	50%
Nikkel	50%
Vanadium	50%
Tin	50%
EOX	50%
pentachloorfenol	50%
benzo(a)pyreen	50%

	U (%)
Polychloorbifenylen (PCB)	
Som 7 congenere	50%
PCB 28	50%
PCB 52	50%
PCB 101	50%
PCB 118	50%
PCB 153	50%
PCB 138	50%
PCB 180	50%

E.6 Pakket A.5.1 Storten – pasteus en vast

Parameter	U (%)
Droogrest	10%
Minerale olie met GC-FID	50%
Oplosmiddelen (aspecifiek)	50%
EOX	50%
Gloeiverlies	30%
Totaal organische koolstof (TOC)	30%
Steekvastheid	-
1-stapsschudproef (CMA/2/II/A.12) met bepaling in eluaat van:	
pH	10%
Arseen	50%
Barium	50%
Lood	50%
Cadmium	50%
Chroom totaal	50%
Chroom VI	50%
Koper	50%
Nikkel	50%
Kwik	50%
Zink	50%
Molybdeen	50%
Antimoon	50%
Seleen	50%
Fluoride	50%
Cyanide	50%
Chloride	50%
Sulfaat	50%
Totaal opgeloste vaste stoffen (TDS)	50%
Opgeloste organ. koolstof (DOC)	50%

E.7 Pakket A.5.2 Storten – pasteus en vast

Parameter	U (%)
Monocyclische aromatische koolwaterstoffen (BTEXS)	
Benzeen	50%
Tolueen	50%
Ethylbenzeen	50%
Xylenen (som)	50%
Styrene	50%
Polycyclische aromatische koolwaterstoffen	
Naftaleen	50%
Benzo(a)pyreen	50%
Fenantreen	50%
Fluoranteen	50%
Benzo(a)antraceen	50%
Chrysene	50%
Benzo(b)fluoranteen	50%
Benzo(k)fluoranteen	50%
Benzo(ghi)peryleen	50%
Indeno(1,2,3-cd)pyreen	50%
Fenolindex	50%